PILNĪGS SPĒKS CAUR PILNĪGU NESPĒKU

Labrīt, draugi! Ir patīkami būt šeit šajā rītā, šajā lietainajā, sniegainajā, juceklīgajā rītā. Es zinu, ka daudziem no jums bija jābrauc ļoti ilgi, jāierodas no tālienes. Un mums ir daži...šie dārgie draugi, kuri šo dienu laikā ierodas no Čikāgas un Alabamas, un Džordžijas, un Tenesī, un Ilinoisas, un no visurienes, tāpēc mēs paļaujamies, ka Dievs dāvās jums ceļā Savu Apsardzību. Un mēs lūdzam, lai Viņš sargā jūs uz ceļiem, uz šiem bīstamajiem ceļiem, jo ziemā tie ir slideni. Un ziemas laikā šī apkaime nav laba. Pavasarī vai rudenī šī apkaime ir visskaistākā no visām, taču ziemas un vasaras laikā šeit ir ļoti slikti.

2 Un tā, droši vien viņi tur vēl neieraksta. Un es vienkārši gribētu izteikties par to svētrunu, kas bija pagājušajā nedēļā. Es pieturēju to lentu un neļāvu viņiem to tirgot, to izplatīt, jo, lūk, man sākumā tā ir jānoklausās. Jo ļoti bieži ir bijis tā, ka es esmu runājis šeit draudzē tādas lietas, kuras es nebūtu izplatījis tādā veidā pārējo cilvēku vidū, jo reizēm tas kļūst par piedauzības akmeni. Un reizēm tas izraisa jautājumus pat starp mūsu cilvēkiem šeit dievnamā, un tas...

3 Es to saku (saku tādas lietas) ne tāpēc, ka man ir vienalga, bet reizēm, būdams zem svaidījuma... Tu zini tādas lietas, kuras tu neteiktu...neuzdrīkstētos pateikt cilvēkiem. Un reizēm, kad esi svaidījumā, kaut kas "pasprūk", saprotiet, un tu pats nemaz to neievēro. Un viena no tām lietām, kas bija pateikta, manuprāt, pagājušajā svētdienā, no kuras kāds varētu... Kad es ieminējos, ka es nekad neesmu ticējis izsaukšanai pie altāra. Saprotat?

4 Es gribu to pateikt un paskaidrot, lai jūs saprastu. Nekur Bībelē nav bijis tāds aicinājums iznākt pie altāra. Nekā tāda Rakstos nav. Visos tajos periodos neko tādu nedarīja līdz metodistu periodam pirms kādiem divsimt gadiem, saprotiet.

5 Aicinājumi pie altāra ir tas, ka cilvēki pienāk un cenšas pārliecināt, vilkt cilvēkus: "Aiziet, Džon! Tu taču zini, ka viņi...ka tava māte nomira, lūgdamās par tevi. Aiziet, Džon!" Tā nav pārliecība, draugi. Nē. Tāda veida... Es... Ļoti reti ir dzirdams, ka kaut viens tāds būtu ilgi noturējies. Un šādā veidā atnāk visvisādi. Lūk, kāpēc draudzē ir tāds juceklis, kā tas ir šodien – tas ir tādu lietu dēļ.

6 Pārliecība, tev vispār nekas nav jāsaka, brāli, Dievs ir tur un ir visu izdarījis. "Kad Pēteris vēl runāja šos vārdus, Svētais Gars nonāca uz tiem, kas dzirdēja Vārdu." Saprotat? Saprotat? Nekāda aicinājuma pie altāra, redziet, nekā tāda.

7 Lūk, altāris – tā ir lūgšanas vieta, kur vajadzētu pienākt ikvienam cilvēkam, kas nāk uz draudzi, nomesties ceļos pie altāra, klusi palūgt Dievu un pienest savu lūgšanu, un par saviem tuviniekiem, un pateikties Dievam par to, kas viņu labā ir izdarīts, tad iet atpakaļ uz savu vietu.

8 Un vēl: draudze ir vieta, kur Dieva Vārds... "Un tiesa sākas no Dieva Nama," no kurienes iznāk Vārda tiesa. Pēc tam... Taču šodien mēs to tik ļoti izmainām.

9 Lūk, man nav nekas pret to, ja kāds aicina iznākt pie altāra, saprotiet. Tas... Un arī es pats esmu to daudzreiz darījis, un droši vien, ja turpināšu iet uz priekšu, tad izdarīšu vēl daudz tādus. Taču attiecībā pats uz sevi... Saprotiet, tu savāc pārāk daudzus. Un nav nekas pret to, tajā nav nekā slikta. Ar to viss ir kārtībā. Saprotiet, jo...

10 Paklausieties, Jēzus sacīja: "Neviens nevar atnākt pie Manis, ja viņu sākumā nepievilks Mans Tēvs. Un visi, kurus Man ir devis Tēvs, atnāks pie Manis." Tā tas ir. Tāpēc, saprotiet, viņi ir... Tad aicinājums pie altāra pilnībā atkrīt. Saprotat, vai ne? "Visi, kurus Tēvs..." Jūs...

11 Mūsu atbildība ir "sludināt Vārdu". Bībelē ir teikts: "Visi, kas noticēja, kristījās." "Atgriezieties no grēkiem un kristieties Jēzus Kristus Vārdā, grēku atlaišanai, piedošanai." Kā? "Kristieties Jēzus Kristus Vārdā grēku atlaišanai, redziet, un tad jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu."

12 Taču, kad tu cilvēkus pārliecini un velc, un iebiedē, un pierunā cilvēkus... Cilvēkiem ir jāatnāk apzināti, skaidrā prātā, ar pārliecību, un jāpieņem Kristus. Pēc tam uzreiz, kad viņi pieņem Kristu, sēdēdami savās vietās, kā nākošais ir kristības Jēzus Kristus Vārdā to grēku piedošanai, par kuriem viņi ir saņēmuši pārliecību, ka viņi maldījušies. Lūk, kādā veidā viņiem tiek piedoti viņu grēki, saprotiet. Jo viņi ir atgriezušies no grēkiem, ir kristīti kā atgādinājums cilvēkiem, ka: "Es pieņēmu Kristu kā savu Glābēju," tad tu vari pretendēt uz Svēto Garu.

13 Bet, lūk, daudzi cilvēki turpina pārliecināt un aicināt pie altāra, un tā tālāk; ar to viss ir kārtībā. Es neesmu pret to; manuprāt, tajā nav nekā slikta, ja kāds grib šādi darīt. Taču priekš manis tas nav saskaņā ar Rakstiem, saprotiet, tāpēc es...man vienkārši patīk turēties pie Rakstiem.

14 Un tieši tāpēc es aizturēju to lentu, jo, ja tā tiktu izsūtīta, mums būtu jāatbild uz piecsimt vēstulēm nedēļā. Katra... Tikai aizskar kādam viņa mazāko tradīciju, nekas cits nav vajadzīgs, un atkal sāksies tas pats.

15 Un man šķiet, ka bieži es mazliet par daudz kritizēju tamlīdzīgas lietas. Bet es nedaru to speciāli, taču reizēm uz to stumj kalpošana, saprotiet, tā dod tev noslieci uz to. Un tāpēc es esmu pārliecināts, ka cilvēki to saprot.

16 Un tā, mēs esam ļoti pateicīgi, ka mums joprojām ir labs Debesu Tēvs, kurš neskatās uz mūsu kļūdām un nepieskaita tās mums.

17 Es lasīju vēstulē Romiešiem 4. nodaļā, kur Pāvils uzrakstīja Dievišķo komentāru par Ābrahama dzīvi. Lūk, mēs zinām, ka Ābrahāms daudzas reizes bija tāds kā satraucies, kā notiek arī mums. Taču, kad par viņu tika uzrakstīts komentārs, nebija pieminēts neviens no viņa satraukumiem, saprotiet, tie vispār netika pieminēti, bija pateikts:

"Ābrahāms nešaubījās par Dieva apsolījumiem neticībā, bet bija stiprs...slavēdams Dievu."

18 Redziet, un es ceru, ka arī manējais tur augšā būs uzrakstīts šādi – nevis manas kļūdas un pārējais, bet tikai tas, ko es cenšos darīt, manas sirds nodomi darīt kaut ko Viņa ļaudīm.

19 Un tā, šajā rītā mēs esam atnākuši, lai mēģinātu nodot šeit tādu nelielu vēstījumu, kuru mums varbūt ir iedevis Tas Kungs, lai nodotu to cilvēkiem. Un es ceru, ka tas nāks jums par labu un nāks par labu man, jo mēs ar jums dzīvojam satriecošā laikā, pēdējās dienās. Un tā, pirms mēs lūgsim, es gribētu izlasīt dažas vietas Vārdā: vienu pirms lūgšanas un vienu pēc lūgšanas. Un, pirmkārt, lai sāktu mūsu kalpošanu jeb šo daļu, es gribu izlasīt no vēstules Ebrejiem, 11. nodaļa no vēstules Ebrejiem, sākot no trīsdesmit...32. panta, kur tiek runāts par ticību.

Un ko vēl lai saku? Man pietrūktu laika stāstīt par Gideonu, Baraku, Sampsonu, Jeftu, Dāvidu, Samuēlu un praviešiem,

kas ar ticību valstis ir uzvarējuši, taisnus darbus darījuši, apsolījumus saņēmuši, lauvu rīkles aizbāzuši,

uguns spēku nodzēsuši, zobena asmenim izbēguši, nespēkā stipri darīti, cīniņā stipri kļuvuši, svešus kara pulkus piespieduši bēgt.

Sievas savus mirušos atguvušas ar augšāmcelšanos. Bet citi tika mocīti, nepieņemdami atsvabināšanu, lai iegūtu labāku augšāmcelšanos.

Citi izcietuši izsmieklu un pātagu sitienus, pat arī važas un cietumu.

Viņi tika akmeņiem nomētāti, pārbaudīti, sazāģēti, mira no zobena, staigāja apkārt aitu ādās, kazu ādās, trūkumu ciezdami, spaidīti, mocīti;

20 Pievērsiet uzmanību šīm iekavām.

(viņi, kuru pasaule nebija cienīga), maldījās pa tuksnešiem un kalniem un alām un zemes aizām.

Un šie visi, lai gan ticības dēļ viņi ir saņēmuši liecību, nesaņēma apsolīto,

tāpēc ka Dievs mums kaut ko labāku bija paredzējis, lai viņi bez mums nesasniegtu pilnību.

21 Kad es lasu šos stāstus par šiem drosmīgajiem kareivjiem, es aizdomājos: kā gan tajā Dienā blakus tiem cilvēkiem izskatīsies mūsu maziņā liecība?

22 Pirms mēs lūgsim, vai kāds gribētu, lai viņš tiek pieminēts Dieva priekšā? Vienkārši paceliet savu roku, un, lai kāda arī būtu jūsu vajadzība, lai Viņš ierauga un sadzird, un dāvā jums to tagad, kad mēs noliecam mūsu galvas.

23 Mūsu žēlsirdīgais mīlošais Tēvs, mēs pazemīgi tuvojamies Tavam Tronim šajā rītā Jēzus, Tava Dēla, Vārdā, lai pienestu lūgšanu par sevi un par citiem. Pirmkārt, piedod, Kungs, lūdzu, mums visus mūsu pārkāpumus un mūsu nelikumību. Un vēl mēs lūdzam par citiem, Kungs, lai arī viņiem tiktu piedots un lai Tava draudze pietuvotos Tev.

24 Jo patiešām, Kungs, mūsu sirdīs mēs ticam, ka Tu esi gatavs veikt darbu ar Savu draudzi, esi gatavs paņemt to no šīs pasaules un pārnest Dieva Valstībā. Taču, Kungs, palīdzi mums sagatavoties tai stundai. Lai šis rīts ir tā reize, Kungs, kad mēs visi kā viens "noliktu malā visu smagumu un grēku, kas tik viegli mūs satin, lai mēs varētu skriet ar pacietību mums noliktajā sacīkstē".

25 Un šodien es lūdzu, Debesu Tēvs, lai Tu dziedini slimos un nomocītos. It visur valstī ir daudz to, kas cieš no sērgām un vīrusiem, kā tos sauc ārsti. Un es lūdzu, lai Tavs dziedinošais spēks, Kungs, tiek dāvāts tiem cilvēkiem.

26 Pēc tam, attiecībā uz mūsu mazo sanāksmīti, kas ir šeit šajā rītā. Daudzi ir mērojuši simtiem kilometru, izbraukdami vakar vēlu vakarā un braukdami visu nakti līdz pat rītam, un ir veikuši grūtu ceļu, lai tiktu līdz dievnamam. Un viscaur ceļā snieg sniegs. Dievs, mēs lūdzam, lai Tu svētī viņus īpašā veidā. Nav šaubu, ka daudziem bija jāšķiras no lielas viņu nākamo nedēļu iztikas daļas (lai kas arī tas būtu, vai arī tām lietām, kam viņi būtu varējuši iztērēt savu naudu) degvielai un pārējam, lai varētu atbraukt.

27 Dievs, tas, kurš atnāks pie Tevis tukšs, aizies piepildīts. Tu apsolīji to. Un es lūdzu, lai Tu tik ļoti piepildi viņu sirdis un viņu dvēseles mājvietas ar Dieva labumiem, ka viņi aizbrauktu vienkārši pāri līdami ar "neizsakāmu un godpilnu prieku". Lai šo dārgo cilvēku kausi vienkārši plūst pāri ar garīgajām un labajām Dieva lietām.

28 Svētī katru roku, Tu zini to vajadzību, kas stāv aiz šīs rokas, Kungs. Es lūdzu, lai Tu svētī viņus īpašā veidā. Mēs redzējām Tevi šajā pagājušajā nedēļā, kā Tu pāris mirkļos brīnumaini atbildēji uz lūgšanu kritiskos gadījumos un slimībās, un nelaimēs. Tu esi visuresošais Dievs, palīdzi Saviem kalpiem. Es lūdzu, Dievs, lai šajā rītā Tu esi palīdzība arī šiem cilvēkiem. Dāvā viņiem viņu sirds vēlēšanos, Kungs. Es neticu, ka tas ir kaut kam egoistiskam, ka aiz tā stāv kāds slikts vadmotīvs. Es lūdzu, lai Tu svētī viņus.

29 Bet tagad, Tēvs, atceries šodien mani, mūs, un ļauj, lai man izdotos tik ļoti paiet malā... Tāpat arī mums visiem, sākot ar draudzes ganu, beidzot ar bērniņiem – ļauj mums nolikt sevi malā uz Dieva altāra un atvērt savas sirdis, un klausīties Svēto Garu, kad Viņš runās uz mums. Pavērs mūsu traukus Taviem...lai saņemtu Tavas svētības, ar pareizo pusi uz augšu. Tad ielej tajos svaidījuma Eļļas spēku. Un dāvā mums spēku, Kungs, kas mums ir vajadzīgs tām dienām, kas ir priekšā. Dāvā šo svētību. Mēs prasām to Jēzus Vārdā. Āmen.

30 [Brālis Branhams atbild kādam, kas vēršas pie viņa par telefona zvanu–Tulk.] Hm, es

nezinu. Vienkārši dabū viņa telefona numuru un pasaki viņam, ka es atzvanīšu viņam pēc draudzes. Es nezinu.

31 Lūdzieties par mani. Es... Zvana brālis Džeks Mūrs un joprojām cenšas mani pārliecināt aizbraukt uz turieni šajā nedēļā. Saprotat? Es vienkārši nejūtu, ka tas patiešām ir jādara, saprotiet, tāpēc es nezinu, ko darīt. Es mīlu brāli Džeku. Un tur tuvojas tas lielais saiets, un viņš ir atteicis tādiem vīriem kā Būts Kliborns un pārējiem. Tā ka viņš joprojām pietur vietu, ir izlicis savus paziņojumus un tā tālāk, uzstāj, lai es atbraucu. Bet man patīk sajust stipru pamudinājumu braukt, saprotiet. Un es...

32 Un tā, atkal vēršoties pie 2. vēstules Korintiešiem, mēs sāksim no 12. panta, 2. vēstule Korintiešiem, un izlasīsim vienu pantu no Rakstiem tēmai. Pirmā Korintiešiem...tas ir, 2. Korintiešiem 12. nodaļa 9. pants. Es gribu izlasīt pirmo frāzi...jeb otro frāzi no 9. panta, daļu no tā.

Bet Viņš sacīja man: "Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā tiek darīts pilnīgs."

33 Es izlasīšu to vēlreiz, lai jūs kā nākas to iegaumētu.

Bet Viņš sacīja man (Dievs vēršas pie Pāvila): *"Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā tiek darīts pilnīgs."*

34 Un tā, ja man tā būtu jānosauc par tēmu, es gribētu to nosaukt šādi: Spēks... *Pilnīgs spēks no pilnīga nespēka*. Ja mēs esam vāji, tad mums ir spēks. Tā ir neparasta tēma kādai pentakostu sanāksmei, paņemt tēmu par "nespēku", jo mēs vienmēr liecinām: "Mēs esam ļoti stipri."

35 Un es jau esmu sacījis, ka nedēļas laikā es tikai lūdzos un cenšos uzzināt, ko būtu lietderīgi pateikt sanākušo priekšā. Ja es iznāktu šeit tikai tāpēc, lai kāds manī paklausītos, tad es daudz labprātāk paklausītos jebkuru citu, kas stāvētu šeit šajā rītā.

36 Godīgi sakot, tikai pirms pāris dienām es atgriezos no Kentuki, kur es biju pie brāļa Geibharta tuviniekiem. Kad es devos prom no viņiem, no šī dārgā brāļa un viņa sievas, un ģimenes, un pārējiem, man pēkšņi atnāca šī doma.

37 Neilgi pirms tam es biju ienācis kādā namā. Es stāvēju uz ielas, un tā kundze pateica: "Es gribētu parunāt ar to kalpotāju," un es ienācu viņu namiņā. Un tur bija... Viņa pajautāja: "Vai jūs esat brālis Branhams?"

Un es sacīju: "Jā, kundze."

38 Viņa sacīja: "Man ir liels kauns par to, kā izskatās mana māja," viņa sacīja, "lai jūs aicinātu ienākt." Viņa sāka raudāt. Viņa sacīja: "Taču man ir liela vajadzība, un es pilnībā jums uzticos."

39 Un es biju noskaidrojis, ka tas bija tur, kur staigā mūsu māsa Koksa, pie kuras mēs palikām tajā vietā, vecmāmiņa, staigā pa to apkārtni ar magnetafonu, atskaņodama lentes. Tas ir tas! Tur jau tā lieta! Saprotat?

40 Es pavēros apkārt tajā mājā: pieticīgs namiņš, līdzīgs tam, kur uzaugu es, bet visa siena bija ar Kristus attēliem. Uz galda tur stāvēja Bībele. Es sacīju: "Man tas ir vislielākais gods, tieši tādā namā man patīk ienākt." Viņa izteica savu lūgumu par kādu. Un piecas stundas vēlāk, kad mēs bijām kopā palūguši, kad mēs kopā ar to vecmāmiņu bijām palūguši, Dievs atbildēja.

41 Un tā, tajā rītā mēs vēlreiz palūdzāmies, mēs ar māti Koksu un pārējiem bijām zemojušies pie galda un paprasījuši, lai Dievs dāvā mums iespēju kaut ko izdarīt caur tiem pūliņiem, kurus viņa bija darījusi. Un caur šo lūgumu Dievs atvēra ceļu. Vai redzat? Viņš ir Dievs!

42 Mēs mēģinām izmantot savas vājības kā atrunas. Mums gribas izstāstīt, cik mēs esam lieli,

cik mēs esam svarīgi. Es domāju, ka tā ir viena no lietām, ko es...kāpēc Dievs iedeva man šo tēmu – lai dabūtu to prom no mūsu galvas. Saprotat?

43 Ir tādas lietas, ko mēs darām... Un tieši tāpēc mēs nākam uz draudzi – noskaidrot, kādi ir mūsu trūkumi un kā mēs varam laboties. Ja mēs nākam uz draudzi ar kādu citu mērķi, nevis ar šo, tad es baidos, ka no iešanas uz draudzi mums nebūs pārāk liela labuma. Mums ir jānāk, lai mēs ieraudzītu mūsu vājības, ieraudzītu savas vājās vietas un mūsu...lai ieraudzītu, cik mēs esam maziņi, un liktu mūsu cerības uz Viņu, kurš ir stiprs. Taču, kad mums ir vājības...

44 Ļoti daudziem no mums patīk liecināt jeb patīk domāt, kas mēs neesam spējīgi, un tāpēc mēs izmantojam to kā atrunu: "Man nav izglītības, man nav spēju, es nevaru to izdarīt." Bet, ja tu šādi turpināsi un turpināsi šādi darīt, turpināsi tā virzīties, tad tu nekā nesasniegsi. Taču tieši tas, ko mēs izmantojam kā atrunu mūsu vājuma dēļ, tieši to Dievs izmanto, lai izdarītu to darbu. Saprotat? Viņš gaida, kad mēs nonāksim tādā stāvoklī, lai Viņš varētu mūs lietot. Mēs tikai aizbildināmies un sakām: "Nu, es...es esmu...es nevaru to izdarīt, es neesmu spējīgs. Es...es nevaru to izdarīt." Bet tieši to Dievs paņem, lai ar to izdarītu to darbu. Tā ir taisnība.

45 Tieši tas ir tas iemesls, kāpēc Viņš mūs izvēlas – jo mēs esam tādā stāvoklī. Nu, tas izklausās dīvaini, bet pēc maza brītiņa mēs ieraudzīsim tā pamatojumu, ja Dievs gribēs.

46 Mēs...mēs redzam, kā mēs tikko izlasījām, ka vājības un noraidīšana... Un mēs redzam, ka tie cilvēki, kas ir tie vājākie un ārējās pasaules noraidītie, ir Dieva varoņi, kuri iekaro frontes līnijā; ir vajadzīgi tie, kas ir...kas uzskata sevi par necienīgiem.

47 Ir viens brālis metodists, trīs no viņiem brauc uz šo draudzi no Ohaio štata, tas ir, no ziemeļu Indiānas. Nesen viņi man pateica, sacīja: "Brāli Branham," sacīja, "mēs nesen saņēmām Svēto Garu, vai tagad mums ir jātiecas pēc dāvanām mūsu kalpošanai?"

Es sacīju: "Nedariet to! Lieciet to mierā."

48 Bet viņš pagriezās un paskatījās uz mani, sacīja: "Es tikko kā izlasīju viena brāļa grāmatu, kur bija pateikts, ka pēc Svētā Gara saņemšanas mums ir jāmeklē dāvanas, lai varētu lietot to Svēto Garu."

Es sacīju: "Un kļūt uzpūtīgiem?" Saprotat?

49 Ja jūs ievērosiet, Bībelē Dievs vienmēr izmanto tos, kuri cenšas no tā aizbēgt. Kamēr cilvēks kaut ko grib darīt un uzskata, ka viņam ir pietiekošas spējas, lai to darbu izdarītu, Dievs nekad nespēs tādu cilvēku izmantot. Paskatieties uz bēgošo Mozu, paskatieties uz bēgošo Pāvilu un uz pārējiem, kuri centās no tā aizbēgt.

50 Es sacīju: "Neko nemeklējiet. Ja Dievam priekš jums kaut kas ir, Viņš jums to iedos, saprotiet, un vienkārši ļaujiet Viņam par to parūpēties," es sacīju, "citādāk jums sāksies tas, kas mums ir šodien – visi pēc kārtas grib darīt *to* un darīt *šito* un kļūt par kādu svarīgu cilvēku. Paskatieties, kur mēs ar to esam nonākuši." Saprotat?

51 Tā vietā, lai censtos kļūt par lieliem, mums būtu jācenšas noskaidrot, cik maziņi mēs varam kļūt. Saprotat? Tad Dievs spēs mūs izmantot. Man šeit ir izrakstītas vairākas Rakstu vietas, pie kurām man, droši vien, būtu jāvēršas, taču es...mēs... Man, droši vien, nepietiks tam laika. Taču mēs...

52 Ievērojiet, ka ir vajadzīgi visvājākie un noraidītie, un faktiski katrs varonis, kuru Dievs kādreiz ir ielicis priekšējās rindās, bija tāda veida cilvēks. Cilvēks, kas bija atraidīts; cilvēks, kas uzskatīja, ka viņš ir nederīgs; cilvēks, kuram vispār nebija spēju – tieši tad tas cilvēks ir piemērotā stāvoklī, lai Dievs sāktu viņu lietot. Tā tas ir. Kad viņiem šķiet, ka viņi nevar, ka viņiem nekā nav, tieši tad Dievs var viņus paņemt rokā un kaut ko izdarīt ar viņiem. Saprotat? Kad... Taču, kad mēs

uzskatām, ka mēs esam spējīgi to izdarīt, tad Dievs nevar mūs izmantot, jo mums gribas to izdarīt pašiem.

53 Bet tad, no otras puses, mums parādās tā sajūta, un tad mēs domājam, ka mēs esam nederīgi, un mēs negribam to darīt; taču, ja vien mēs ieklausītos Dieva aicinājumā, tad tieši tajā Dievs grib mūs ievest, tādā stāvoklī, lai varētu darīt Viņš.

54 Kad mēs paši par sevi esam nederīgi, tad mēs kļūstam pakļāvīgi Dieva Garam. Kamēr vien mēs uzskatām, ka mēs varam to izdarīt, mēs to izdarīt nevaram. Taču, kad mēs nonākam līdz tam, kad mēs saprotam, ka mēs to izdarīt nevaram, tad mēs padodamies Dievam, un Viņš to dara. Tāpēc, ja mēs paši cenšamies to izdarīt, mēs cietīsim neveiksmi, taču, ja mēs vienkārši padosimies Dievam, tad Dievs nevar pievilt. Ir tikai viena lieta, ko Dievs nevar izdarīt – pievilt. Viņš var visu, bet ne pievilt. Viņš nevar pievilt.

55 Tāpēc, kamēr vien mēs cenšamies paši no sevis un paļaujamies uz savām spējām un tā tālāk, nu, mēs neko neizdarīsim. Taču, kad mēs nonākam līdz tam, ka mēs saprotam, ka mēs neesam nekas, tad Dievs var mūs izmantot.

56 Tā svarīgā lieta...viena no svarīgākajām lietām, kas mums ir jāsaprot... Lūk, atcerieties to, un jo īpaši jūs, jaunie sludinātāji, un arī draudzes apmeklētāji – ir viena lieta, kas mums ir jāuzveic, ja mēs domājam savā dzīvē piepildīt Dieva vēlēšanos, un tieši: mums ir jāuzveic doma par *cilvēka spēju*. Ja mēs kādreiz nonāksim līdz tam, ka mēs uzskatīsim, ka mēs esam spējīgi kaut ko īstenot ar savu intelektu un ar savām spējām, tad mums tas ir jāpārvar tādā veidā, lai tiktu no tā vaļā un noliktu to malā, lai Dievs varētu mūs izmantot. Tā tas ir.

57 Un padodieties pilnībā! Mēs nevaram izmantot nevienu no spējām. Mums ir pilnībā jāpadodas! Un, lai atnāktu pie Dieva, jums ir jāatdod Viņam gan dvēsele, gan ķermenis, gan gars. Visam, kas tu esi, ir jābūt atdotam Dievam, lai Viņš varētu īstenot Savu gribu jūsos un manī.

58 Lūk, tas ir grūti, es zinu, jo mums vienmēr gribas ielikt tajā savu daļu, kaut kādas savas *zināšanas*; mēs zinām, ka mums gribas to izdarīt. Mēs sakām: "Nu, es vienkārši zinu, ka vajag darīt *šādi*." Taču, kamēr vien tu dari to šādi, tas būs nepareizi, un Dievs nekad neizmantos šos pūliņus. Varbūt ar Tā Kunga palīdzību mēs iedziļināsimies tajā pēc dažām minūtēm, un es vienkārši jums parādīšu, kā Dievs nevar izmantot mūsu spējas.

59 Un tieši tas kait mūsdienu pasaulei: ir pārāk daudz garīgo semināru pieredzes, pārāk liels akcents ir likts uz izglītību, pārāk liels akcents tiek likts uz attiecībām jeb sadraudzību konfesijā, mēs paļaujamies viens uz otru, mēs paļaujamies uz spējīgiem cilvēkiem.

60 Bībelē ir teikts: "Kā jums var būt ticība, ja jūs...ja jūs..." Paskatīsimies, kā tas skanēja Rakstos. "Kā jums var būt ticība, ja jūs paaugstināt viens otru?"

61 Kad mēs liekam cerības, sacīdami: "Tas puisis, viņš ir svarīgs cilvēks. Viņš ir svarīgs cilvēks, es vienkārši paļaušos uz viņu." Kad jūs šādi darāt, tas Dievam nav patīkami. Mums ir jāpaļaujas uz Dievu un tikai uz Dievu! Mums nav jāpaļaujas uz savām vai kāda cilvēka spējām. Mums ir pilnībā jāpadodas Dievam.

62 Nekādas spējas, lai kādas tās nebūtu, nekad nebūs lietderīgas Dieva skatījumā. Dievam ir jāaizvāc no mums visas mūsu spējas, tikai tad Viņš sasniegs Savu mērķi. Ja Viņam priekš mums ir kaut kāds darbs, bet mēs uzskatām, ka mums tas izdodas diezgan labi, Dievs tikmēr nespēs mūs izmantot.

63 Nu, tagad jūs sacīsiet: "Tu te izsakies šausmīgi asi, brāli Branham." Un tas patiešām ir asi, vienkārši paskatieties apkārt un ieraudzīsiet, vai tā ir patiesība vai nē.

64 Paskatieties uz visiem mūsu varenajiem šodienas sasniegumiem, kurus mēs, mūsuprāt, esam

paveikuši, bet kādā stāvoklī ir kristietība Savienotajās Valstīs? Paskatieties uz visām mūsu draudzēm un konfesijām, un uz mūsu evaņģēlistiem un dziedināšanas kampaņām, un uz visu pārējo, kas mums ir bijis, un kas tas ir? Vēl sliktāk, nekā tas bija sākumā! Šodien ir sliktāk, kā jebkad ir bijis, jo mēs esam centušies darīt to ar cilvēciskajām spējām.

65 Viņi sanāk kopā un veic garas lūgšanas, un iznāk tur... Kā nesen tur, kur sanāca tik daudzi, simtu piecdesmit tūkstoši vai kaut kā tā, sapulcējās gan protestanti, gan katoļi; sacīja kaut kādas lūgšanas un lūdza kaut kādas lūgšanas, un izdomāja kaut kādas lūgšanas, un tā tālāk. Tikpat labi varēja vispār nepulcēties, tas nav nekā vērts Dieva acīs.

66 Nu, ja es kļūšu kritisks, piedodiet man. Saprotat? Taču es...es... Es gribu, lai to kārtīgi saprot. Saprotat? Tā nagla ir jāiedzen.

67 Un kāds no tā bija labums? Nekāds. Un tāda nekad nebūs, līdz katrs, kas apliecina, ka viņš ir kristietis, aizmirsīs savas spējas un padosies Dievam.

68 Tad Dievs var sasniegt Savu mērķi, atsūtīdams...nevis atmodu, bet, brāli, Viņam sākumā ir jāatsūta "nonāvēšana", tā tas ir, lai mēs *varētu* atmosties. Tev ir jānomirst, pirms tu vari piedzimt no augšas, tev ir jānomirst un tev ir... Viņam ir vajadzīga mūsu nonāvēšana. Šim dievnamam ir vajadzīga "nonāvēšana", un arī man līdz ar to. Mums visiem, mums ir vajadzīga "nonāvēšana", lai mūs varētu atmodināt jaunā dzīvē, jaunam tvērienam, jaunai cerībai, jaunam pārdzīvojumam! Visupirms mums ir vajadzīga sērošanas diena.

69 Mums ir vajadzīgs tāds stāvoklis, kad mēs esam padevušies Garam, tā vietā, lai tik ļoti būtu atkarīgi no apmācības un mūsu programmām, un mēs...mūsu kampaņām, un uz visu, kas mums ir. Mēs...mēs paļaujamies uz sadarbību ar tik daudziem kalpotājiem, lai sadarbotos. Mēs piešķiram tik lielus... "Ja mums nepiešķirs tādu un tādu daudzumu, nu, tad mēs to nedarīsim. Bez tā mēs uz tām pilsētām nebrauksim." Un, kad mēs šādi rīkojamies, mēs uztaisām no tā visa lielu mašīnu, kuras motors šķauda un raustās, saprotiet.

70 Tāpēc mums ir jātiek no tā visa vaļā, no šīm cilvēciskajām spējām. Mums ir jānonāk līdz tādam stāvoklim, kad mēs varam atdot savas dvēseles un dzīves, pat mājsaimniecei, fermerim, mehāniķim, lai kas mēs arī nebūtu – mums ir pilnībā jāatdodas Dievam un jāzina, ka "mēs neesam nekas". Tad jāļauj Dievam sākt no tās vietas. Tad Viņš sāk darboties, strādāt. Un tas attiecas uz mums visiem, uz ikvienu. Lūk, kas mums ir jāizdara.

71 Vēsture pierāda, šobrīd...vēsture pierāda, ka Dievs vienmēr izvēlas neievērojamus cilvēkus, lai tie kļūtu par svarīgiem Viņa acīs. Dievs paņem to cilvēku, kas nav nekas.

72 Šodien, ja tev nav labas teoloģiskas sagatavotības, labāk pat nebāz degunu pilsētā, labāk pat nemēģini uztaisīt kādu sanāksmi. Taču, ja tev ir ievērojama sagatavotība ar ievērojamu apmācību un pārējais, tu vari ierasties jebkurā pilsētā un ar tevi sadarbosies, varēsi novadīt lielas sanāksmes. Nu, tā nav sanāksme... Tā ir tāda sanāksme kā visas pārējās, bet kāds no tās ir labums? Saprotiet, tu vienalga... Tev izdodas, ka pienāk tās meitenes un zēni, košļādami košļājamo gumiju, un pienāk pie altāra, un sievietes un vīrieši pienāk tikai tāpēc, lai pateiktu, ka viņi "iznāca pie altāra", ienāk istabā, lai saņemtu norādījumus un tad iznāk, un viņus apslaka vai iegremdē, lai kā tur arī nebūtu, bet pēc gada...

73 Viens no mūsu lielākajiem evaņģēlistiem sacīja, ka, ja viņš zinātu, ka spēs saglabāt desmit procentus no saviem gada laikā jaunatgrieztajiem, viņš būtu apmierināts. Kaut arī viņus... Kaut arī tad, ja viņam būtu tūkstotis jaunatgriezto, tad nākamajā gadā to vajadzētu būt desmit tūkstoši. Saprotiet, mēs palaižam garām to mērķi, mēs palaižam garām to uzdevumu.

74 Daži no mums balstās uz intelektuālu saprašanu. "Ak, viņš zina visu, tas cilvēks ir izskolots zinātājs. Mums ir jāapmāca mūsu cilvēki un jāizglīto viņi."

75 Cits balstās uz kādas darbības sajūtu, kratīšanos, raudāšanu, gavilēšanu, dejošanu Garā vai vēl kaut ko, uz kaut kādu ārēju emocionālu darbību. Bet tas ir tikpat slikti kā izglītība! Ja velnam neizdodas ievilkt tevi *tajā* pusē, viņš iegrūdīs tevi *tajā* otrā.

76 Taču lieta ir tāda, ka jums nav jāpaļaujas uz neko, kas ir jūsos, vai uz kaut ko, ko tu vari izdarīt; vienkārši pilnīgi, absolūti atdodiet savas vājības Dievam un pasakiet: "Te nu es esmu." Nepaļaujieties ne uz ko, ne uz kādām spējām!

77 Izpētiet viscaur Rakstos un ieraudzīsiet; man šeit ir izrakstītas Rakstu vietas, uz kurām es atsaucos. Izskatīdami visus Rakstus, mēs ieraugām, ka Dievs vienmēr ir izmantojis nenozīmīgus cilvēkus, lai viņi kļūtu par kaut ko Viņa acīs. Viņš vienmēr ir ņēmis tos, kurus ir atraidījusi pasaule, atraidījis modernais periods, un tieši tādus Viņš paņēma, lai viņus lietotu.

78 Paskatieties uz apustuļiem. Atcerieties zvejnieku Pēteri – tik neizglītots, ka nespēja pat uzrakstīt savu vārdu. Jānis – nezinošs un nemācīts. Tie vīri! Viņš apgāja apkārt dižciltīgajiem un izglītotajiem priesteriem un tā laika slavenībām, teologiem, draudzes locekļiem un tiem cilvēkiem, kuri domāja, ka viņi ir kaut kas, un paņēma tos cilvēkus, kuri bija nekas, un lietoja viņus.

79 Nu, svarīgi cilvēki var kļūt par vienu no Viņa ļaudīm, Dievs var viņus lietot, ja viņi ir gatavi aizmirst, ka viņi ir kaut kas. Ja tu esi gatavs aizmirst, ka tu esi "kaut kas", un kļūt par "neko", tad Dievs var tevi lietot un uztaisīt no tevis kaut ko. Saprotat? Taču tev ir jāaizmirst, ka tu esi tik svarīgs.

80 Daudzi no mums, daudzi no mums tā rīkojas dzīvē. Tikko kā... Daži cilvēki, tikko kā viņi kļūst par kristiešiem, viņi kļūst iedomīgi, vienaldzīgi, tā tas ir, un tādā veidā iet pilnīgi pretējā virzienā. Tā vietā, lai ietu uz priekšu, viņi iet atpakaļ. Kad... Jo vairāk tu no sevis izmetīsi, jo vairāk vietas tevī būs Svētajam Garam.

81 Kā Ēlija sacīja Jošafātam un pārējiem, sacīja: "Rociet šajā vietā daudzus grāvjus. Jo dziļāk izraksiet, jo vairāk vietas jums būs ūdenim." Un, jo vairāk mūsu "es", mūsu pašu varēšanas *atkritumu* mēs spēsim no sevis izmest, jo vairāk vietas Svētais Gars varēs piepildīt; tikai tad tas notiks.

82 Pāvils (tas, par kuru mēs tikko kā izlasījām vēstulē Korintiešiem, otrajā vēstulē Korintiešiem), mēs redzam, ka tas vīrs bija ievērojams cilvēks. Viņš bija mācīts vīrs, ievērojams vīrs. Taču viņam vajadzēja aizmirst visu, ko viņš bija zinājis, lai iepazītu Kristu.

83 Es izlasīšu vienu no šīm te Rakstu vietām, lai jūs...izlasīsim to kopā ar mani. Uz brītiņu pievērsīsimies 1. Korintiešiem 2. nodaļai 1. pantam. Un veltīsim tam brītiņu un izlasīsim, ko šeit uzrakstīja Pāvils, tas varenais teologs, kā viņš izteicās par sevi, kas viņam bija jāizdara. 1. Korintiešiem, 2. nodaļa no 1. Korintiešiem, un sāksim no 1. panta. Paklausieties, ko saka šis skolotais vīrs.

84 Viņš bija apmācīts vīrs. Viņš mācēja runāt teju vai katrā tās pasaules valodā. Viņam bija ar ko palielīties. Viņš bija audzināts stingrā farizeju sektā, un viņa tēvs bija farizejs. Vēlāk viņš kļuva "farizeju farizejs", un tas nozīmē, ka viņš bija...ka viņš pavisam noteikti bija visstingrākais no farizejiem. Viņš bija ievērojama persona. Un viņam bija autoritāte, un viņš bija gudrs.

85 Viņa tēvs bija devis viņam izglītību pie tajā laikā labākā skolotāja visā valstī, pie Gamaliēla, pie visievērojamākā skolotāja no visām skolām. Pāvils bija kļuvis par tāda veida cilvēku. Viņš iemācījās visas valodas. Viņš iemācījās psiholoģiju. Viņš izmācījās visvisādus priekšmetus, kādi vien bija...kādus vien varēja iemācīties tādā veidā. Un viņš bija cieši saistīts ar priesteru telti un ar svarīgiem cilvēkiem. Un viņš it visur staigāja, postīdams draudzi.

86 Ieklausieties, ko saka tas pats cilvēks ar visu šo izglītību pēc tam, kad viņš pieņēma Kristu.

Paklausieties, ko viņš pateica. Lai cik arī viņš nebūtu stiprs un ievērojams, viņam tas viss bija jāaizmirst! Viņam bija jāsaprot, ka viņš nevar paļauties uz sevi. Viņam bija jāsaprot, ka viņa izglītība ir nekas. Viņam bija jāsaprot, ka viss, kam vien viņš bija iemācīts...ka viņam būs jāaizmirst viss, kam viņš visu laiku bija mācīts. Paklausieties, ko viņš saka tagad.

...es, brāļi, pie jums nākdams, nesdams jums Dieva liecību, es nenācu ar augstu valodu vai gudrību...

"Es vispār neatnācu, lai pateiktu jums: 'Tātad, es esmu doktors Sauls no *tādas* skolas, es esmu no tās ievērojamās sektas, no tādas konfesijas.' Es nekad nenācu pie jums šādi."

Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt, kā vien Jēzu Kristu, un to pašu krustā sistu.

87 Lūk, ieklausieties šāda cilvēka liecībā. "Es nolēmu neko nezināt par jūsu spējām. Es zinu, ka jūsos nav nekā, un es esmu apņēmies zināt tikai vienu, ko es redzu jūsos – Jēzu Kristu, un turklāt krustā sistu. Krustā sisto Glābēju jūsu vidū – es atzīšu tikai to."

88 Ieklausieties viņā.

Un es ierados pie jums... (Vai varenībā? Kā?) *...nespēkā, bailēs un lielā nedrošībā.*

89 Vai varat iedomāties, ka tāds cilvēks, farizeju farizejs, skolotāju skolotājs, cilvēks, kurš jau no bērnības bija apmācīts kalpošanai, lai būtu daiļrunīgs, gudrs un sekmīgs cilvēks – ka tāds iznāk tādu cilvēku kā korintieši priekšā un saka: "Es biju pie jums nespēkā un bailēs, un lielā nedrošībā." Cilvēks, kurš visu pasauli apgrieza ar kājām gaisā, vislielākais no visiem misionāriem, atzīstas, ka viņš "atnāca nespēkā"; nevis kā apmācīts teologs, bet nespēkā un bailēs, lai kaut kur nenomaldītos no tās Takas. "Lielā nedrošībā", jo viņš nevarēja paļauties uz savām spējām.

90 Viņš baidījās ne tāpēc, ka kaut kas būtu viņu nobiedējis; taču viņš baidījās, ka kaut kādā veidā neizpatiks Dievam, ka viņš iejauks Tajā pats savas spējas, kaut ko, ko viņš bija iemācījies, ko viņš... Viņš tiem sacīja: "Es neatnācu pie jums ar šo augsto valodu (atnācu pie jums baidoties, ka tāds atnākšu), bet es atnācu pie jums, nezinādams neko, izņemot Kristu, un to pašu krustā sistu."

Un es ierados pie jums nespēkā, bailēs un lielā nedrošībā.

Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos cilvēka gudrības vārdos, bet Gara un spēka izpausmē.

91 Paklausieties, kā šis cilvēks, kas bija kareivis, visu no sevis noģērba. Āmen! Ja šodien mūsu skolām kaut kas ir vajadzīgs, ja mūsu draudzēm šodien kaut kas ir vajadzīgs, tad tas ir izģērbties – noģērbt savas domas un savas spējas. Atkailinieties Dieva priekšā, lai pat nemēģinātu darīt kaut ko no sevis!

92 Es ceru, ka jūs...ka tas jūsos ieiet tā dziļi; gan tiem, kas ir šeit, gan arī tiem, kas klausās lentu, lai jūs saprastu, ka jums ir jākļūst par neko: nevis par viszinīšiem, nevis par kaut ko ievērojamu, bet par "neko". Jums ir jākļūst par pīšļiem. Jums ir jānonāk līdz tam, ka jūs saprotat, ka jūs esat "nekas". Un nekad nepaaugstinieties augstāk par to, jo, tikko kā jūs paaugstināties virs tā, jūs paaugstināties pār Dievu. Jums ir jāpaliek pīšļos un uz ceļa, kas iet uz Damasku. Jums nekad nav jākļūst iedomīgiem. Un tas attiecas uz visiem – gan šejieniešiem, gan lentes klausītājiem.

93 "Mana runa," sacīja viņš, "nebija pārliecinošos cilvēka vārdos un cilvēciskā gudrībā, bet spēka Gara izpausmē."

94 Lūk, paskatieties! "Kāpēc, Pāvil? Kāpēc tu tā darīji?"

...lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā.

95 Ak, kāds sludinātājs! Tas varenais vīrs, kas... Viņš prasīja Dievam un sacīja: “Dievs, es esmu vājš un es...es nezinu, ko darīt. Es vienkārši lūdzu Tevi, Dievs, stiprini mani, paņem prom no manis manu nespēcīgumu un pārējo, lai es būtu stiprāks.”

96 Dievs viņam atbildēja, sacīja: “Pāvil, Mans spēks kļūst pilnīgs tavā nespēkā.”

97 Tad Pāvils sacīja: “Kad es esmu vājš, tad es esmu stiprs. Jā!” Viņš sacīja: “Tad es...es lielīšos ar savu savu vājību nespēku un pārējo. Es pateicos Dievam, ka esmu visu to izmetis no sevis. Un, kad es esmu pilnībā iztukšots, tad Dievs var ienākt. Taču, kamēr tur vēl atrodas kaut kas no manis, Dievs nevar tikt iekšā.”

98 Tieši tā, mēs...mēs izstumjam Viņu. Mēs izdzenam Viņu ar saviem... Sākot ar visnabadzīgākajiem no mums, beidzot ar visbagātākajiem, no mazākajiem līdz lielākajiem – mēs neielaižam Dievu mūsu dzīvē sava 'es' dēļ.

99 Es bieži esmu sacījis: “Mans lielākais ienaidnieks ir Viljams Branhams.” Tieši viņš aizšķērso Dievam ceļu. Tieši viņš kļūst slinks. Tieši viņš reizēm kļūst tāds, ka uzskata sevi par spējīgu tikt ar kaut ko galā, un, kad viņš tā dara, tad Dieva tajā vispār nav. Taču, kad man izdodas tikt vaļā no tā puiša, kad es nonāku tādā stāvoklī, ka viņš paiet malā no ceļa, tad Dievs var atnākt un izdarīt tādas lietas, par ko Viljams Branhams neko nezina!

100 Lūk, kad Dievs var mūs lietot. Lūk, kad Dievs var lietot jebkuru no mums. Viņš var lietot jebkuru, kad mēs paejam malā no ceļa. Taču, kamēr mēs stāvam ceļā, tad mēs nespējam. Labi.

101 Un tā, mēs redzam, ka tas ievērojamais cilvēks Pāvils, viņš bija labākais no sludinātājiem. Viņu cienīja visas konfesijas. Tas cilvēks būtu varējis aizbraukt uz kādu pilsētu un novadīt sanāksmi jebkurā vietā. Kāpēc? Viņam bija pilnvaras. Viņš taču bija tik ievērojams un tik apņēmies apspiest visus tos, kas bija vāji, ka viņš saņēma varu no augstā priestera, augstākās varas pārstāvja, gūstīt visus tos kristiešus, saņēma politisko varu no savas draudzes saistīt viņus visus! Ak, viņš bija stiprs! Viņš varēja gūstīt kristiešus un mest viņus cietumā par to, ka viņi nepiekrita viņam par viņa teoloģiskajām mācībām, farizeju un saduķeju mācībām. Viņš gūstīja kristiešus.

102 Taču paskatieties uz viņu: viņam pašam bija jākļūst saistītam, lai tiktu no tā vaļā, lai tiktu vaļā no sava spēka un varas. Viņš pats kļuva saistīts, lai tiktu vaļā no tās iepriekšējās varas saistīt. Viņam bija jāzaudē tas, kas viņš bija, lai viņš kļūtu saistīts.

103 Dievs apiet apkārt ievērojamajiem! Viņš apgāja apkārt priesteriem. Viņš apgāja apkārt iedomīgajiem un Viņš izvēlējās Pāvilu, to ievērojamo vīru, un lika tam iekrist zemes pīšļos un darīt tādas lietas, ko viņš...ko darīja tie citi. Viņš lika viņiem rīkoties...lika viņam rīkoties tāpat, kā rīkojās tie, kurus viņš arestēja. Viņš sagūstīja Pāvilu ar Dieva Garu, lai atbrīvotu viņu no tās varas, kura viņam bija, lai saistītu kristiešus. Un nesakiet, ka Dievs nezina, ko dara! Viņš atņēma viņam spēku, lai viņš atlaistu savu satvērienu.

104 Dievs šodien varētu izmantot tik daudzus kalpotājus, ja vien viņi ļautu Dievam sagūstīt sevi ar Viņa Vārdu un Viņa spēku un atbrīvot viņus no to konfesiju un organizāciju spēka! Šodien tik daudzus patiesus cilvēkus šajā pilsētā, kas apmeklē šīs lielās organizācijas draudzes, tik daudzus cilvēkus Viņš varētu piepildīt ar Svēto Garu un aizdedzināt šo valsti ar Evaņģēliju un spēku, ja vien viņi ņemtu un tiktu vaļā no tās varas, kura viņiem ir, un būtu Viņa Gara saistīti, lai būtu tādi kā Pāvils – mīlestības vergi Dievam!

105 Dievs paņēma Pāvilu un padarīja viņu par vergu, piesēja viņu pie Sevis un aizsūtīja viņu pie pagāniem, kurus tas ienīda. Taču, redziet, viņam bija jātiek vaļā no visa sava garīdzniecības spēka, lai kļūtu piesiets pie Dieva spēka. Viņam bija jāpazaudē savs spēks un jākļūst vājam un nenozīmīgam, lai saņemtu Dieva spēku, kļūtu piesiets Dievam, darītu to, ko Dievs sacīja viņam darīt.

106 Tieši tas mums ir jādara šodien. Tieši tas ir vajadzīgs man. Tieši tas ir vajadzīgs katram cilvēkam – jāpazaudē, jāpazaudē savas spējas, jāzaudē tas, kas viņš ir, lai viņš pilnībā padotos Svētajam Garam. Tas ir vajadzīgs mājsaimniecei. Tas ir vajadzīgs skolniekam.

107 Mēs ņemam... Pat mūsu bērniņi. Es atceros vienu puisēnu, tas bija vakar pēcpusdienā vai vēl dienu iepriekš, vai viendien, viņš ienāca un panāca, lai viņa vecākā māsa ātri izdara mājasdarbus viņa vietā, un iznāca ārā, un pateica tiem zēniem, sacīja: "He! Tie uzdevumiņi bija viegli!" Redziet, viņus teju vai māca krāpties.

108 Cik daudz labāk būtu... Un tie cilvēki ir balsta pīlāri draudzē. Cik daudz labāk būtu, ja tētis no rīta pie brokastu galda pateiktu: "Džonam šodien būs eksāmens. Ak, Dievs, esi ar Džonu! Palīdzi Džonam! Šodien guļamistabā viņš man paprasīja, viņš sacīja: "Tēt, palūdz par mani šodien, man ir jākārto eksāmens. Palūdz par mani."

109 Labāk lai mans dēls saņem labu, kārtīgu "divnieku", izgāšanos, nevis es uzzinātu, ka viņš saņēma lielisku atzīmi, bet ar krāpšanos. Tieši tā! Mums ir jāzaudē sevi, pilnībā jāpaļaujas uz Dieva spēku.

110 Un tā, "saistīti". Dievs apiet apkārt ievērojamiem un paņem bezspēcīgos. Dievs apiet apkārt tiem, kas uzskata, ka viņi ir kaut kas, lai paņemtu neko nezinošo un īstenotu Savu mērķi viņu dzīvēs. Lūk, kā tas ir.

111 Dievs pateica Pāvilam: "Mans spēks ir pilnīgs tavā bezspēkā. Kad tu kļūsti arvien vājāks, Mans spēks kļūst arvien pilnīgāks. Jo vairāk tu spēsi atdoties Man, jo labāk Es varēšu tevi lietot. Jo vairāk tu spēsi aizmirst savu izglītību, jo vairāk tu spēsi aizmirst savu konfesiju, jo vairāk tu spēsi aizmirst visu savējo un padoties Man, jo vairāk Es varēšu tevi lietot. Jo, kad tu kļūsti vājš, Es padaru Savu mērķi stipru."

112 Dievs var iegūt spēku no vājuma! Lūk, kāpēc Viņš tā dara vienmēr. Kad Viņš izvēlējās Savus mācekļus, kurš gan domātu...

113 Viņa paša Dēla pazemība – Viņš taču piedzima silē, kūtī ar mēsliem, govju steliņģī un tika ietīts bērna autiņos! Saprotiet, Viņš būtu varējis piedzimt pilī. Viņš būtu varējis nokāpt pa Debesu koridoriem, kamēr visi eņģeļi Viņu sveicinātu. Taču Viņš nolēma padarīt Kristu par piemēru mums, un Viņš dāvāja Viņu pazemībā.

114 Viņš neapmācīja Viņu šīs pasaules skolās, Viņš apmācīja Viņu pats ar Savu spēku, lai Viņš varētu pilnībā atdot Sevi ne cilvēku izdomām vai šīs pasaules spēkam, bet uzticīgi atdotos Dieva spēkam.

115 Un tieši to mēs darām šodien: šodien mēs atdodamies savās varenajās konfesijās un nozarēs. Mēs atdodamies konfesijai, tās viedoklim, ko *"viņi"* par to saka. Taču tas ir pretrunā Dieva gribai. Mums ir jāatdodas Dieva Garam un jāiet uz turieni, kur mums saka iet Gars. Pareizi.

116 Dieva ebreji, ko mēs... tas ir, Dieva kareivji, varoņi... Mēs tikko to izlasījām vēstules Ebrejiem 11. nodaļas 34. pantā

...nespēkā kļuva darīti stipri...

117 Lai kļūtu stipri, viņiem sākumā bija jākļūst vājiem. Viņi tika darīti stipri no sava nespēka. (Tiem, kas pieraksta Rakstu vietas, Ebrejiem 11:34. Labi.)

118 Lūk, kur ir mūsu mierinājums. Lūk, kur ir iedrošinājums. Dievs izvēlas cilvēkus no vājajiem un pazemīgajiem, lai no viņiem celtu Savu Valstību! Ja mēs kādreiz nokļūsim Debesīs, ja mēs kādreiz nostāsimies Dieva Klātbūtnē līdz ar Viņa draudzi, mēs stāvēsim tādu cilvēku vidū, kuri bija vāji un atraidīti, un šīs pasaules padzītie, un neprašas.

119 Vai tad nav savādi, ka Dievs pielīdzina mūs aitām? Aita ir visbezpalīdzīgākais no visiem radījumiem. Nav neviena vēl mazāk aizsargāta kā aita. Zaķis var aizbēgt, vāvere var uzlīst kokā, suns var kost, lauva var saplosīt, zirgs var spert, putns var aizlidot, bet aita stāv bezspēcīga.

120 Un tieši tādus Dievs mūs grib: lai mēs saprotam, ka mēs esam pilnīgi nespējīgi. Tad Dievs paņem to cilvēku un sāk veidot Sevi tajā cilvēkā, liek viņa rokām darīt to, ko Dievs darītu ar rokām; mudināt viņa lūpas runāt to, ko teiktu Dieva mute, jo tās nepieder viņam, bet Dievam. Viņš sāk veidot raksturu, sāk ņemt to bezspēku un veidot pats Sevi.

121 Viņš atved mūs uz šo zemi, lai... Mēs esam izglītoti, mēs esam gudri. Vai esat kādreiz pievērsuši uzmanību izcelsmei, radurakstiem? Ja mēs, piemēram, paņemam Ābelu, no Ābela atnāca Sets; Seta raduraksti turpinājās līdz pat Noasa laikam, viņi visi bija vienkārši pazemīgi fermeri. Bet Kaina bērni bija gudri, apķērīgi, izglītoti, ievērojami cilvēki, celtnieki, profesionāļi.

122 Bet Dieva pusē bija vājie un pazemīgie. Lūk, kā viņus lietoja Dievs. Dievam tas ir izdevīgs gadījums. Šādi Dievs var tikt pie mums – kad mēs esam bezspēcīgi. Tad mums kaut kas izdodas. Tas, protams, iedrošina, jo visa Dieva Valstība ir būvēta no šādiem cilvēkiem. Un, kad tu tāds kļūsti, tad tu vari...tu esi Viņa Valstībā.

123 Mūsu nelaime ir tā...ne tā, ka mēs esam pārāk vāji; bet lieta tāda, ka mēs esam pārāk stipri. Mēs...mēs vienkārši esam pārāk stipri. Tas arī viss. Lieta tāda, ka mēs esam pārāk stūrgalvīgi. Tā tas ir. Mēs esam pārāk stipri mūsu galvās. Mēs pārāk daudz zinām. Dievs grib to no mums aizvākt. Pareizi. Mēs esam pārāk stipri, mēs esam tik stipri, ka nespējam atdoties Viņam. Mums ir... Mēs uzticamies paši sev. Mēs domājam: "Nu ko, es...es esmu pietiekami gudrs, lai zinātu!"

124 Pirms dažām dienām, kad mamma bija slima, gulēja slimnīcā, es biju pārsteigts. Es devos uz... Tur blakus bija viena meitene... Ja šī meitene ir šeit, tad piedod man, māsa. Tā meitene ir no Kentuki, no turienes, un mēs...bet tur bija viņas vīramāte. Un tonakt es parunāju ar viņu, es ar sievu, apmēram vienos naktī. Bet viņas vīrs bija apgūlies uz grīdas un aizmidzis, viņa sacīja: Ej no šejienes prom! Tu savai mammai tik un tā nekādi nepalīdzēsi." Un izdzina viņu, savu vīru, no tās istabas, jo viņš bija apgūlies šķērsām durvīm, tā ka medmāsas, neviens nevarētu ienākt, gluži vienkārši skaļi krāca uz grīdas. Tāpēc viņa pamodināja viņu un viņu izdzina.

125 Un tad viņa sāka runāt. Es sāku runāt ar viņu par To Kungu un tā tālāk. Un viņa sacīja: "Nu," sacīja viņa, "viss, ko es zināju, bija kaplis tabakas lauciņā agri no rīta, kaplēt ārā nezāles un košļāt tabaku, un tā tālāk." Sacīja: "Taču patiešām, tētis aizsūtīja mūs visus uz skolu." Un sacīja: "Bet no mums joprojām nav nekādas jēgas."

Es nodomāju: "Nu, varbūt tieši tāpēc."

126 Saprotiet, jums ir jāturas tālāk no šīs pasaules lietām. Nu, es neatbalstu analfabētismu, ne jau tas, bet es mēģinu izteikt to domu, ka tad, kad tu nonāc līdz tam, ka tu vienkārši...tu vienkārši tik ļoti visu zini, ka visiem pārējiem līdz tam ir tālu... Tavās zināšanās nekā slikta nav, ja tās netraucē Dieva apsolījumiem.

127 Mūs kontrolē piecas maņas, un šīs piecas maņas (redze, garša, tauste, oža un dzirde) ir ļoti jaukas, ja tās nenomāc ticības maņu. Taču, kad tās nonāk pretrunā ticībai... Bet kā lai zina, kura no tām ir pareiza? Ticība vienmēr piekrīt Vārdam. Bet, ja tava ticība ir pretrunā Vārdam, vai arī tu uzskati, ka tā tas ir, tātad tev nav ticības. Tev ir kaut kas iedomāts. Tev ir lielība tavās maņās, par kaut kādu izglītību, kuru tu esi kaut kur ieguvis, vai vēl ar kaut ko. Taču, kad tu tiec no tā vaļā un pilnībā paļaujies uz ticību... Bet ticība var balstīties tikai uz Dieva Vārdu, pareiza ticība.

128 Kāds ārsts reiz man pateica, sacīja: "Es domāju, Billij, ka, ja šiem cilvēkiem...ja tu pateiktu viņiem iziet uz ielas un pieskarties tam stabam, tam kokam, un viņi noticētu, ka viņi izveseļosies, tad viņi tā arī izveseļotos."

129 Es sacīju: “It nemaz. Tā nevar būt, dakter, šī viena iemesla dēļ, saproti, tie cilvēki zina, ka tas ir tikai stabs. Viņi zina, ka tajā stabā nav nekāda iedarbīguma vai spēka.”

130 Taču jebkurš mentāli nosvērts cilvēks zinās, ka tieši uz dzīvā Dieva Vārdu es varu balstīt savu ticību un zināt, ka tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS! Un, ja kaut kas ir pretrunā Šim, tad es neuzticos savām maņām. Nē-nē, vienkārši lieciet to mierā. Balstieties uz citu savu maņu, uz ticības maņu.

131 Labi, Dievs paņem tos cilvēkus, lai darītu... Kad viņi ir nekas, viņi atdosies Viņam.

132 D. L. Mūdijs no Čikāgas, viņš bija nācis no Bostonas. Viņš bija kurpnieks, neliela auguma puisis, nespējīgs, nepaļāvās uz sevi. Lūk, ja paņemtu tās lielās skolas, kuras viņiem ir, “Mūdija skolu”, kas atrodas tur; ja Dvaits Mūdijs augšāmceltos un ieraudzītu to skolu, tad pirmā lieta, ko Dvaits Mūdijs izdarītu – viņš tiktu no tās skolas vaļā.

133 Ja augšāmceltos Mārtiņš Luters, tad viņš pirmkārt tiktu vaļā no luterāņu organizācijas. Tāpat rīkotos Džons Veslijs. Šie vīri nedibināja šīs organizācijas, to izdarīja viņu sekotāji.

134 Pāvils neorganizēja nekādu draudzi, jo viņš pats pateica: “Pēc manas aiziešanas no jūsu pašu grupas celsies vīri jūsu vidū, runādami ačgārnas lietas.” Tas notika pēc Pāvila nāves, kādus simts vai divsimt gadus pēc tam, kad viņi izveidoja katoļu baznīcu, pirmo organizāciju.

135 Cēlās vīri! Tas bija pēc Mūdija nāves, kad parādījās “Mūdija skola”, pēc Veslija nāves tika izveidota Veslija draudze, pēc Lutera nāves tika izveidota luterāņu draudze. Dievs sūta varoņus, un viņi uzceļ...

136 Nav brīnums, ka Jēzus pateica: “Jūs, nobalsinātās sienas!” Viņš pateica: “Jūs izrotājat praviešu kapenes, bet tieši jūs viņus tur iedzināt!” Tā tas ir.

137 Tie varenie vīri cēlās, bet tie pēc tam cēla viņiem pieminekļus. Es domāju, ka tieši kā Dāvids: “Labi kalpoja Dievam savā paaudzē.” Tāpēc tieši tā tas ir jādara. Lai organizācijas un viss pārējais, kas...ir tālu no jums.

138 Mūdijs, necilais kurpnieks, viņš bija vājš. Viņš bija bezspēcības piemērs. Pirmais, kas tiek stāstīts par to, ko izdarīja Mūdijs... Viņš bija pilnīgi neizglītots, bet gramatika viņam bija tik slikta, tā bija briesmīga. Reiz pie viņa atnāca kāds vīrs un pateica: “Mūdija kungs,” sacīja, “vēl sliktāku gramatiku par jūsējo es nekur neesmu dzirdējis.”

139 Viņš atbildēja: “Es ar savu neizglītotību iekaroju dvēseles, bet ko dari tu ar savu izglītību?” Es domāju, ka tā bija laba atbilde. Protams!

140 Bet tagad, kļūstot par tās skolas locekli, tu neizbēgami kļūsi par spožu zinātāju. Tā tas ir. [Kāds brālis saka: “Vienkārši izdarīja visu otrādi.”–Tulk.] Lūk... Jā, viņi izdarīja otrādi, devās atpakaļ pretējā virzienā.

141 Tieši to dara cilvēki. Kā es sacīju savas svētrunas sākumā... Tā vietā, lai kristieši pazemotos un iztukšotos, lai atrastos vairāk vietas Dievam, viņi cenšas savākt paštaisītas zināšanas vai kādas speciālas skolas zināšanas, vai vēl kaut ko, kas aizved viņus vēl tālāk no Dieva, nekā viņi bija tad, kad sāka.

142 Lūk, ko es domāju par šiem mākslīgajiem aicinājumiem pie altāra. Tu atved cilvēku, bet nākamajā reizē atvest viņu atpakaļ ir desmit reizes grūtāk. Lai viņš pasēž un paklausās, līdz viņam kaut ko izdarīs Dievs! Un pēc tam lai atnāk un apliecina to, pieceļas, piesaucot Tā Kunga Vārdu. Tā tas ir.

143 Paskatieties uz Mūdiju, vājš izglītībā, vājš runā, viņš šņaukājās caur degunu (es tieši nesen

lasīju viņa vēsturi), šņaukājās, hroniskas iesnas. Fiziski viņš bija neliela auguma, plikpaurains puisis, ūsas nokarājās no viņa... mazs, īsiņš puisis; fiziski, fiziskā ziņā viņš bija "grausts". Tāpēc viņš visu laiku bija nespēkā. Taču Dievs viņu lietoja, lai sapurinātu pasauli viņa laikā!

144 Reiz viens reportieris devās uz viņa sanāksmi (es lasīju par to), un reportieri...lai uzrakstītu rakstu par to, kāds ir šis cilvēks, cik izcils cilvēks, cik izcila personība.

145 Kur ir tas slēdzis, ar kuru jūs izslēdzat lentes? Vai šis? Man tas būs jāpietur.

146 Izcils cilvēks, Mūdijs. Viņš bija jauks cilvēks. Un viņš varēja piesaistīt cilvēku uzmanību, viņā klausījās kā apburti. Un tā, šis reportieris devās pie mistera Mūdija un pateica...devās uz sanāksmi, lai uzrakstītu rakstu par to, kā lieli panākumi...

147 Tieši tāpat šis reportieris neilgi pirms tam bija aizgājis un uzrakstījis atsauci par kādu citu varenu evaņģēlistu, uzrakstīja: "Šis cilvēks ir daiļrunīgs. Viņš ir teoloģijas doktors. Viņam ir labākā gramatika, kādu esmu dzirdējis. Viņš saista cilvēkus ar savu psiholoģiju. Cilvēki viņā klausās kā apburti."

148 "Dvaits Mūdijs," kad šis reportieris bija atnācis, uzrakstīja, "es nesaprotu, kas viņā vispār kādam liekas pievilcīgs." Sacīja: "Pirmkārt, viņš ir galīgi neglīts. Nākamā lieta – viņš ir fizisks 'grausts'. Nākamā lieta," rakstīja viņš, "viņam nav nekādas izglītības. Viņam ir sliktākā gramatika, kādu es esmu dzirdējis." Un sacīja: "Viņš šņaukājas un sēc, kad viņš sludina." Un sacīja: "Es neredzu Dvaitā Mūdijā *neko*, kas piesaistītu kāda cilvēka uzmanību."

149 Šis raksts tika aiznests misteram Mūdijam. Viņš to izlasīja, it kā pie sevis nosmējās, sacīja: "Skaidrs, ka *neko*, tas ir Dievs. Protams! Cilvēki nenāk paskatīties uz Dvaitu Mūdiju, viņi nāk ieraudzīt Dievu."

150 Cilvēkiem nav svarīgi, cik daudz jūs liecināt; viņi grib redzēt kādu realitāti jūsu dzīvē, kas pierāda, ka jūs esat Dieva rokās. Vai tu esi metodists, baptists, pentakosts, lai kas arī tu nebūtu, viņi grib ieraudzīt Dievu. Tā tas ir. Vīri, vareni vīri, vīri, kas ir vāji un saprot savu vājumu.

151 Paskatieties uz Mozu, to jauno intelektuālo cilvēku. Ak, viņš bija skolots! Viņš bija tā apmācīts visā ēģiptiešu gudrībā, ka viņš varēja mācīt ebrejus...varēja mācīt ēģiptiešus. Viņš varēja mācīt jebkuru, jo Mozus bija ievērojams vīrs, gudrs puisis. Ak, viņš bija varens cilvēks!

152 Cecila Demila koncepcijā par to, kad viņš uztaisīja filmu "Desmit Baušļi", viņš izvēlējās vīru, kas bija... Es neatceros tā cilvēka vārdu, kas tur spēlēja Mozus lomu, kaut kāds aktieris, un tas bija ļoti liels vīrs ar lielām rokām un spēcīgs. Un varbūt Mozus bija tāda veida cilvēks.

153 Mēs zinām, ka viņš bija stiprs un labi apmācīts, tāpēc viņš, redzēdams tās dienas vajadzību, viņš uzņēmās to izdarīt pats... (Ak, lai Dievs ļauj to tā dziļi saprast!) Redzēdams tā laika vajadzību, Mozus ar savu intelektuālo spēku un ar savām spējām, kuras viņš tam izmantoja... Viņš bija gudrs cilvēks. Viņš bija topošais faraons. Viņš zināja psiholoģiju. Viņam bija vara. Viņam bija fiziskais spēks. Viņam bija viss. Tāpēc viņš pateica: "Es esmu labi sagatavots. Es visu protu. Un, ja šajā valstī vispār ir kāds, kas var to izdarīt, tad tas esmu es. Lūk, es esmu īstais vīrs šim laikam, tāpēc es došos uz priekšu." Un viņš devās darīt to darbu, kas bija pareizs un sakrita ar Dieva gribu, un viņš piedāvāja savas dabiskās spējas, bet Dievs tās noraidīja! Viņš nevarēja izmantot nekā no tā, kas bija Mozum.

154 Viņš nevarēja izmantot tās toreiz, tāpat Viņš nevar izmantot tās tagad. Dievs nevar izmantot mūsu dabiskās spējas. Mums ir jāaizvāc sevi un savas spējas no ceļa un jāpakļaujas Dieva gribai un spēkam.

155 Teiksiet: "Nu, brāli, es varu sludināt." Viņš nevar to izmantot, kamēr *tu* vari sludināt. "Labi, es varu *to*, es varu *šito*." Neko tu nevari! Nu, tad Dievs nevar to lietot. Taču, ja tu atdosies Dievam

un ļausi to izdarīt Viņam!

156 Jūs sakāt: “Nu, brāli Branham, es taču zinu. Es esmu skolotājs.” Nu ko, kamēr *tu* esi skolotājs, Viņš neko daudz neizdarīs. Taču mūsu Skolotājs ir Svētais Gars. Protams! Dievs atsūtīja Svēto Garu kā Pasniedzēju draudzē.

157 Daži cilvēki ļoti daudzus gadus apmeklē skolu. Ko viņi dara? Lasa rakstus no laikraksta “Augšistaba” un... (ak, tas ir labi.), lasa “Nacionālās Svētdienas” skolas mācībstundas. Man nekas nav pret to. Tie ir Dieva Vārdi un pārējais, taču tos ir salikuši kopā intelektuāļi! Tam ir jānāk caur Kristus augšāmcelšanos un spēku, un jūs nevarat paļauties uz jūsu dabiskajām dotībām.

158 Un tā, Mozus, šis jaunais, ļoti stiprais gigants, intelektuālis, viņš ķērās pie laba darba, taču Dievs vienkārši, absolūti nevarēja to lietot. Viņš nevarēja lietot viņa dabiskās spējas.

159 Un mēs nevaram... Ne tas, ka šodien mēs nevaram... Dievs nevar izmantot mūsu dabiskās spējas.

160 Taču Mozū bija viena lieta, ko es apbrīnoju – viņam bija pietiekami prāta, lai saprastu, ka viņš ir izgāzies. Mums tā nav. Tas arī viss. “Mēs uztaisīsim *jaunu* konfesiju. Mēs sameklēsim vēl kādu ar dziedināšanas dāvanu vai vēl kaut ko,” pentakosti, saprotiet. Saprotat? Mums vienkārši nepietiek prāta, lai saprastu, ka mēs esam izgāzušies. Pentakostu draudze, Dieva asamblejas, Apvienotie, pārējie, – šķiet, ka viņiem pietrūkst spēju saprast, ka viņi ir cietuši neveiksmi. Aleluja! Ak, kā man gribētos, lai tas tiek pamatīgi saprasts! Viņi ir izgāzušies. Draudzes organizācija ir izgāzusies! Tieši tāpat, kā arī Savienotās Valstis ir izgāzušās – trīc un baidās, un priekš viņiem tur jau ir sagatavotas bumbas; viņi zina, ka viņu prieciņi ir beigušies, un viņi dodas uz elli. Un viņi ir izgāzušies, Gars ir viņus atstājis. Lai savāktu jaunus puišus armijā, viņiem būtu jāpārķemmē meži; viņi redzēja, kas notika ar iepriekšējiem. Mēs esam cietuši neveiksmi! Draudze ir izgāzusies. Viņi to zina.

161 Mozus to saprata, un tad viņš labi zināja... Dievs aizveda viņu tālu tuksnesī, lai parādītu viņam dažus cilvēciskus trūkumus. Viņš aizveda viņu, lai iemācītu viņam, kas ir kas. Un viņš iemācījās kā nākas! Ak vai, tā tik bija mācībstunda! Šķiet, ka Dievam bija ar viņu tā pamatīgi jāpastrādā! Jūs taču zināt, ka Mozum bija straujš raksturs, un Dievs iedeva viņam sievu, vārdā Cipora; arī viņa bija tāda pati. Un tā, es varu iztēloties, ka ne viss bija ļoti patīkami tur dziļi tuksnesī tajos brīžos, kad viņu abu raksturi vienlaicīgi izgāja ārpus kontroles.

162 Es domāju, ka viņa intelektuālā sapratne par to, kā ar psiholoģiju varētu kontrolēt cilvēkus, nebija devusi lielu labumu, jo, kad viņš devās uz Ēģipti, es redzu, ka Ciporai joprojām bija raksturiņš. Viņa apgrieza sava dēla priekšādu un nometa to Mozus priekšā, sacīdama: “Tu man esi asiņains vīrs!”

163 Un Dievs bija tik dusmīgs uz Mozu, ka Viņš...meklēja viņu tai iebraucamajā vietā; ja Viņš būtu viņu atradis, Viņš būtu viņu nonāvējis. Droši vien Dievam vajadzēja viņam tur iemācīt dažas nianses, saprotiet, ka viņš ir cilvēks. Visu viņa Ēģiptes gudrību un visus viņa intelektuālos spēkus – Dievs neko no tā nevarēja lietot.

164 Jūs nākat, sacīdami: “Kungs, es taču mācos jau četrdesmit gadus. Es...es esmu students, intelektuālis. Es varu citēt to Bībeli ar aizvērtām acīm.” Dievs neko no tā nevar izmantot. Saprotat? Nē.

165 “Ak, es piederu pie vislielākās draudzes valstī. Es...es esmu *tāds*, Kungs. Ak, es esmu pentakosts. Es... Slava Dievam! Es tikko kā tovakar pieņēmu Svēto Garu. Aleluja! Tu liksi man darīt *to un šito*.” Dievs neko no tā nevar lietot. Nē!

166 Kad tu cietīsi sakāvi un sapratīsi, ka esi zaudējis, tad atgriezies atpakaļ un pazemojies. Kļūsti

vājš, saproti, ka tu esi cilvēks. Un tavs intelekts nekādi nevarēs... Dievs nekad neizmantos cilvēka vājības; Dievs caur cilvēka vājību ielej Sevi jūsos, tad Viņš lieto pats Sevi. Tu vienkārši kļūsti par instrumentu. Protams! Jums ir jānovāc sevi malā no ceļa.

167 Mozus, ak, viņš iemācījās, viņš patiešām labi iemācījās cilvēka vājības. Viņš tās apguva tik labi, ka tad, kad Dievs viņu aicināja, viņš varēja uzrādīt septiņas vājības, ar kurām viņš varēja strīdēties pret Dieva aicinājumu. Vai jūs kādreiz esat papētījuši 2. Mozus grāmatas sākumu, tās septiņas vājības? Man tās šeit ir pierakstītas, es gribu, lai jūs tajās ieklausāties. Pirmā viņa vājība – viņam nebija vēstījuma. Otrā viņa vājība – viņam nebija autoritātes. Trešā viņa vājība – viņš nebija daiļrunīgs. Ceturtā – piemērotība. Piektā – panākumi. Un sestā bija – atzīšana.

168 Tagad salīdziniet savējās ar viņējām un paskatieties, vai tādas atradīsiet; pārbaudiet, vai jūs varat kļūt tik vāji kā viņš. "Kungs, es...es esmu pilnīgi nederīgs. Es nemāku runāt. Es...es nogalināju ēģiptieti. Es nevaru atgriezties. Ak, pilnīgi viss! Viņi mani nepieņems. Man nav nekāda vēstījuma. Man... Es nemāku runāt. Es...es runāju par lēnu." Vai redzat, kāds viņš bija? Viņš bija nekas! Brāli, viņš bija dziedināts. Jā, tad Dievs varēja lietot viņu, kad viņš bija dziedināts. Saprotat? Jā.

169 Viņš var lietot mūs pēc tam, kad mēs esam dziedināti un saprotam, ka: "Mani Ph.D. un LL.D. un dubultie L.D. doktora grādi," lai kas tas arī nebūtu, "ka visi mani grādi ir pilnīgi nekas!" Dievs nevar tos lietot.

170 "Nu, es taču esmu no Dieva asamblejām. Es esmu no Vienotajiem. Es esmu baptists. Es esmu prezbiterietis." Dievs nevar lietot pilnīgi neko no tā. Jo ātrāk tu tiksi no tā vaļā, nu, jo labāk tu atdosies Dievam.

171 Kā notika ar to pravieti, sacīja: "Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un starp nešķīstiem cilvēkiem." Un eņģelis aizgāja, paņēma knaibles, pienāca pie altāra, paņēma degošu ogli un pieskārās viņa lūpām. Tad viņš iesaucās: "Kungs, te es esmu, sūti mani." Jā, pēc tam, kad viņš saprata, ka viņš... Kaut arī viņš bija pravietis, taču viņam bija nešķīstas lūpas.

172 Kamēr mēs nesaprotam, ka mēs esam nekas, ka jūs esat nekas, ka jūs esat zemes pīšļi, Dievs nevar jūs lietot. Jā, jūsu... Visas jūsu vājības nevar salīdzināt ar tām, kas bija Mozum. Viņam tur bija veselas sešas vājības, un viņš bija iemācījies cilvēcisko nespēku.

173 Tagad paskatieties uz atšķirību starp *to* Mozu, kad viņš satikās ar Dievu, un Mozu, kas skatījās uz...kā šodien. Saka: "Klau, mums ir vajadzīgs *tas un tas*! Mums ir vajadzīga atmoda valstī. Es pateikšu jums, ko es darīšu: es iešu mācīties, līdz dabūšu bakalaura grādu. Hm-hm! Es iešu mācīties, līdz mani ieliks par LL.D. doktoru. Es studēšu literatūru. Es darīšu to visu, pēc tam es iznākšu un kļūšu par to īsto cilvēku šim laikam. Es pārspēšu visus tos puišus, kuri te kaut ko ir sākuši." (Ak, brāli!) "Es dabūšu sev ēku par trim miljoniem dolāru. Es dabūšu duci ar kadiljakiem. Un..." Ak, brāli! Tu tikpat labi varēji nesākt, jo tu esi izgāzies jau pašā sākumā, saprotiet. Taču nelaime ir tāda, ka viņi to nezina!

174 Viņi uzskata, ka tev ir vajadzīgi sprogaini mati un ir jāģērbjas smokingā, un tā skaisti jāsaka "ā-ā-āmen" un visu ko tādu, un jābūt sapņu princim. Tā ir sieviešu marionete!

Dievam ir vajadzīgi vīri, dievbijīgi vīri, vīri, kas var sapurināt!

175 Taču šodien mums gribas Holivudu. Mums gribas kaut ko, kas ir pievilcīgs acīm. Mums gribas tādu, kas runāti tik ļoti intelektuāli, ka ļaus mums pagulēt piecas minūtes, kamēr viņš...svētdienas rītā.

176 Dievs grib atdalītājus, kuri aizdedzinās kā zibens liesma, nosodīs grēku līdz pašām saknēm (tieši tā!), izraks to ārā.

177 Taču mēs esam...mums gribas mūsu intelektuālos ganus. Vairumam cilvēku gribās čukstošu

draudzes ganu, kādu, kas sacīs: “Jā, dārgumiņ.”

Dievs grib zibens spērienus! Tieši tā.

178 Uzsit viņām uz pleca, bet viņu mati ir apgriezti un seja kosmētikā, un viss kas tāds, un tādā apģērbā, kurā knapi ir ielīdušas, un viss kas tāds, un pat vārdu par to nepateiks.

179 Viens ievērojams cilvēks ieaicināja mani šeit savā kabinetā...tas ir, ne savā kabinetā, savā pagaidu kabinetā, šeit ne pārāk sen, sacīja: “Es gribu uzlikt tev rokas, lai tu to pārtrauktu!”

Es sacīju: “Nemaz nemēģini! Nemaz nemēģini. Nekādā gadījumā.”

180 Apstādinādams to, tu apstādināsi vēstījumu. Šādi rīkojoties, tu apstādināsi Dievu. Tieši tā. Mums ko tādu nevajag.

181 Vai tad Dievam bija žēl Mozu ar visām viņa vājībām un Viņš sacīja: “Nabaga Moziņš, ar tevi kaut kas droši vien ir noticis, tu esi nokritis no saviem grādiem. Ak vai! Nu, jā, tu biji varens vīrs, intelektuālis, un šķita, ka nekas tevi neapstādinās. Brāli, tev bija visi tie doktora grādi un pārējais, bet nu tu esi atnācis, sacīdams, ka tu esi nekas, ka tu neko nevari. Vai tad tu esi tik vājš?” Nē-ē! Dievam nebija viņa žēl. Dievs it nemaz neiežēlojās par viņu! Dievs bija viņu izārstējis no visām tām lietām. Viņam nebija viņa žēl.

182 Taču mēs redzam (ja jūs to pierakstāt, 2. Mozus 4:14): “Dieva dusmas iedegās pret Mozu.” Dievam nebija viņa žēl viņa vājību dēļ.

183 Jūs sakāt: “Ak, Kungs, es vienkārši jūtos tik slikti, es neticu, ka man tas izdosies.” Dievam nav jūsu žēl, Viņam gribas jūs nedaudz padzenāt. Saprotat? Saprotat? Protams. Dievam nav jūsu žēl; Viņš sadusmojas uz jums! Tad jūs vienkārši nonākat tādā stāvoklī, kad Viņš varēs jūs lietot. Jā.

184 Mozus izārstējās, Dievs varēja viņu lietot. Viņam bija zāles – tad viņam vairs nebija nekā no cilvēciskajām spējām. Tad viņam vairs nebija, uz ko paļauties, jo tad viņš...viņš bija gatavs kalpošanai.

185 Dievs sacīja: “Četrdesmit gadus jūs Man šeit esat strīdējušies un skandalējušies ar Ciporu šajā tuksnesī, lai tu saprastu, vai ir tādas cilvēciskās vājības, vai nē, jo tur tu taču biji varens valdnieks: 'Esi sveicināts, doktor Mozu. Labrīt, godājamais ser! Jā, ser. Mozu, tu esi nākamais valdnieks. Mēs visi domājam par tevi.' Tagad tu esi šeit, tuksnesī, ar aitu baru un ātras dabas sievu.” Saprotat? Tas saveda viņu kārtībā. Tieši tā. Mozus bija briesmīgā stāvoklī, bet Viņš sacīja: “Tagad Es varu tevi lietot, kad tu saproti, ka tu esi nekas. Tātad, pienāc pie šī degošā krūma, Es gribu sūtīt tevi uz turieni.” Ak vai!

186 Dievs, dod mums vairāk tādus! Dod mums vairāk vārguļus. Lūk, kas mums ir vajadzīgs, vārguļi. Tieši tā!

187 Tāds bija Jēkabs, ziniet. Reiz Jēkabs uzskatīja, ka viņš ir lielisks puisis, saprotiet, viņš varēja piemānīt un tikt cauri sveikā. Aizgāja un sasprauda tur papeļu zarus, kur tika aplecinātas viņa sievastēva aitas un lopi, un ieguva no tām plankumainas aitas, un, lūk, šādi tur tos salika, kad viņas nāca pie ūdens padzerties. Un vienā brīdī Jēkabs bija kļuvis par lielu vīru. Protams. Viņš bija... “Viņš nekļūdīgi tika nosaukts par Jēkabu ,” sacīja Ēsavs, “viņš bija visīstākais viltnieks.” Tādējādi viņš bija krāpnieks. Viņam viss gāja kā pa sviestu – peļņa, lieli ganāmpulki un sievas, un aitas, un lopi, un vērši, un viss pārējais, viņam bija viss.

188 Taču reiz naktī (ak vai!), kad viņš toreiz bija pienācis pie neliela strauta, grasījās to šķērsot, viņš aizgāja līdz tai vietai, kur viņam ķērās klāt eņģelis. Brāli, vecais zēns Jēkabs turējās visu nakti. Viņš neapšaubāmi turējās ilgu laiku. Taču, kad viņš padevās, kad viņš kļuva vājš un vairāk nespēja izturēt...

189 Ak, Dievs, lai draudze kļūst tāda, sasniedz...lai draudze sasniedz to, kad viņa vairs nespēs turēties ar savām dabiskajām spējām un viņai būs jāpadodas Dievam. Lai metodisti nokaunas, ka viņi ir metodisti. Lai baptisti un pentakosti nokaunas par sevi un beidz turēties, un pakļaujas Garam.

190 Tieši tad Jēkabs kļuva par "Dieva valdnieku". Bībelē ir teikts, ka viņš kļuva par valdnieku un viņa vārds tika izmainīts. Saprotat? Un atcerieties, *tajā* krastā viņš bija ļoti stiprs cilvēks, stiprs intelektuāli; taču otrā krastā viņš kļuva par klibu valdnieku, vājš un nomocīts, bet viņam bija spēks Dieva priekšā.

191 Jā, jūs varētu... Varbūt tava organizācija ir pilnībā izjukusi. Tavs prestižs starp apkārtējiem...varbūt kopš tā laika tu esi kļuvis par "vecmodīgu balto vārnu". Tā tas varētu būt. Taču es tev pateikšu, tev būs spēks no Dieva. Labāk es būšu tāds. Es vienmēr izvēlēšos šo ceļu.

192 Mācekļi atgriezās un priecājās, jo viņi bija laimīgi, ka bija cienīgi nest negodu par to notikumu un Jēzu. Protams! Tevi saukās par svētuli.

193 Izejiet beidzot no tā stāvokļa, lai tas viss sabrūk. Atbrīvojieties no savējā: "Nu, es taču esmu metodists" vai "prezbiterietis", vai arī "es esmu no asamblejām", "es esmu no vienotajiem", "es neesmu sliktāks par tevi". Labi. Vienkārši tieciet reiz ārā no tā visa, piekāpieties. Lai viss...

194 Lai pie jums reiz pieķeras eņģelis, Tā Kunga eņģelis, kurš atnesīs jums vēstījuma patiesību. Lai viņš beidzot satver jūs tā, ka jūs tā pazemosieties, ka kristīsieties Jēzus Vārdā, ka jūs tā pazemosieties, ka pieņemsiet visu pārējo. Jā, jūs to izdarīsiet, noteikti. Jā, jūs...jūs vienkārši aizmirsīsiet to intelektuālo.

195 Pirms dažām dienām viens no maniem jaukākajiem draugiem, jauks cilvēks, pateica man, izejot no kabineta pēc privātām pārrunām, sacīja: "Brāli Branham..." Un šī persona ir bijusi viens no maniem finansiālajiem atbalstītājiem tajā sanāksmē. Bija izveidojusies situācija, kad es vairs nezināju, kā es varēšu turpināt, vienkārši uzticējos Dievam. Tā persona to visu apmaksāja. Jā, vienkārši jauks cilvēks! Un šī persona bija devusies braucienā un pirms dažām dienām atbraukusi no lielas pilsētas, un stāvēja kabinetā, un vienu vakaru pateica man, sacīja: "Brāli Branham," sacīja, "es gribu pateikt tikai vienu lietu." Sacīja: "Pilnīgi visi, kurus es pazīstu, tevi mīl."

Es sacīju: "Es par to ļoti priecājos."

196 Sacīja: "Brāli Branham, ir tikai viena lieta, tikai viena kļūda."

Es pajautāju: "Kas tad tas ir, māsa?"

197 Atbildēja: "Nu, tā lieta ir tāda, brāli Branham, ka, ja vien tu kaut nedaudz ietu uz kompromisu tajā mācībā, kas te ir," sacīja, "tevi pieņemtu ikviena organizācija."

198 Un es uzreiz sapratu, es nodomāju... Es sacīju: "Kādā mācībā, māsa?"

Un viņa sacīja: "Nu, tā kristība Jēzus Vārdā."

199 "Ak!" Es sacīju: "Bet, māsa, vai tad es varu iet uz kompromisu ar Dieva Vārdu un joprojām būt Dieva kalps?"

200 Un sacīja: "Nu, ir daudz kalpotāju no tās lielās pilsētas, kuru vārdā es šeit atrodos." Sacīja: "Ja tu pateiksi viņiem, ka Tā Kunga eņģelis, kurš rāda tev tās vīzijas, pateica tev kristīt Jēzus Vārdā, tad viņi labprāt to pieņems."

201 "Nu," es sacīju, "viņu pieredze ir vājāka par trauku ūdeni!" Es sacīju: "Man nav svarīgi, ko pateiktu kāds eņģelis. Ja tas nesakrīt ar Vārdu, tad es tam neticu!" Es sacīju: "Ja tas eņģelis pateiktu man kaut ko, kas atšķirtos no *Šī* te, tad es tam eņģelim neticētu." Pareizi! Dieva Vārds ir pirmajā

vietā, augstāk par visiem eņģeļiem un visu pārējo! Īstens eņģelis... Es sacīju: "Ja viņš nebūtu pateicis *To*, tad es viņu neklausītu." Jā.

202 Tā kundze nezināja, ko darīt. Viņa sacīja: "Es ko tādu neesmu dzirdējusi. Es ko tādu neesmu zinājusi." Saprotiet, te nu tas ir. Tāpēc es parādīju tai kundzei dažas Rakstu vietas. Un viņa sacīja: "Es dodos atpakaļ uz mājām un studēšu Jauno Derību. Es nekad neesmu to studējusi." Saprotiet, te nu tas ir. Ak vai! Ak vai! Lūk, kas sanāk. Ak vai!

203 Beidziet censties noturēties! Laidiet to vaļā! Lūk, kas ir jāizdara – jāatlaiž vaļā. Jēkabs, kad viņš atlaida vaļā, viņam viss nokārtojās, un viņš kļuva par valdnieku, un viņam bija spēks ar Dievu.

204 Mazais Dāvids iznāca cīnīties ar Goliātu Saula garīdzniecības žaketē. Un, kad Dāvids devās uz turieni visās tajās lielajās bruņās, lai cīnītos ar Goliātu, viņš paskatījās apkārt, viņš atskatījās atpakaļ – viņš izskatījās tāds kā visi pārējie, tāpēc viņš sacīja: "Kaut kas te nav kārtībā."

205 Kamēr tu esi līdzīgs pasaulei un esi kompromisā ar šo pasauli, un dari to pašu, ko pasaule, kaut kas nav kārtībā.

206 Dāvids sacīja: "Tas izskatās pārāk nostiprināts. Man ir doktora grāds, man ir Ph.D. grāds. Redziet, es piederu varenai organizācijai; kā gan es iešu cīņā ar visiem šiem krāmiem? Es tajā neko nesaprotu. Es tajā neko nesaprotu!" Dāvids sacīja: "Novelciet no manis šos krāmus!" Pareizi. "Ja es cīnīšos Dieva pusē, tad es negribu līdzināties tam gļēvuļu baram, kas te stāv – pilnās bruņās, necaursitami. Es nevaru tikties..."

207 Daudzi tiekas... Daudzi vīri, daudzi kalpotāji ir nākuši pie manis un apliecinājuši, ka viņi tic, ka pareizi ir kristīties Jēzus Kristus Vārdā, taču saka: "Mūs izmetīs no mūsu organizācijas." Tā ir tukša atruna! Novelciet Saula bruņas!"

208 Iedodiet man Svētā Gara spēku un stiprumu! Dievs, sūti mani ar lingu, nav nozīmes, kāda tā ir, cik maza, lai notriektu pie zemes ienaidnieku. Tieši tā. Sūti mani, bet neļauj man būt saģērbtam kā visi pārējie ar tiem visvisādiem doktora grādiem un visiem tiem krāmiem.

209 Dāvids sacīja: "Tas neizskatās pareizi." Viņš sacīja: "Es tajā neko nesaprotu." Viņš sacīja: "Es zinu tikai to, ka man ir tā... Tur dziļi tuksnesī es ganīju sava tēva aitas." Un sacīja: "Pienāca lauva un satvēra to mazo jēru, un aizbēga ar to, bet es zināju, ka tas ir mana tēva jērs, un, ak, es... Es nebiju aprīkots, taču es vienkārši paņēmu manu lingu, un es dzinos viņam pakaļ." Sacīja: "Es nonāvēju viņu un atguvu jēriņu."Ak vai! Bet tie stāvēja tur ar šķēpiem rokās, nevarēja to izdarīt.

210 Tieši tas notiek šodien. Daudzas Dieva aitas ir noklīdušas, organizācijas un pārējie ir tās nozaguši, ieveduši tās psiholoģijā. Dievs, dāvā mums Dāvidus ar Dieva Vārdu un Dieva spēku, kas to virzīs, kad mēs iesim pretim tiem intelektuālajiem gigantiem, pareizi, ar visiem tiem doktoru grādiem, lai kas arī tas nebūtu. Iedodiet man Dieva Vārdu un Svētā Gara spēku, un es jums saku: mēs spēsim nokaut jebkuru gigantu tajā darablaukā. Tieši tā! Mums ir vajadzīgi vīri, kas varēs...

211 Ak, par Dāvidu sliktāka eksemplāra, kas varētu iet cīnīties ar to milzi, tajā darbalaukā nebija. Viņš, nu viņš taču bija vēl puika. Un Bībelē ir teikts, ka viņš bija "sārtiem vaigiem", kaulaina izskata, maza auguma zēns, droši vien sakumpušiem pleciem, ietinies aitas ādas gabalā. Viņam nebija neviena no tiem svarīgajiem intelektuālajiem grādiem un labas apmācības. Viņš neko nesaprata zobenos. Viņš it neko nesaprata no visas tās apmācības, kuru Sauls...

212 Sauls bija vislabākais, kāds viņiem bija, bīskaps Sauls. Protams, viņš bija galvas un plecu tiesu garāks par pārējiem karavīriem. Nu, viņš bija...tieši viņam būtu bijis jāiet cīnīties ar viņu, taču viņš bija nobijies.

213 Un šodien mēs zinām, ka mums ir vajadzīga atmoda. Mēs zinām, ka mums ir vajadzīgs tas, kas sakustinās cilvēkus. Tam nav vajadzīgs teoloģijas doktors. Tam ir vajadzīgs vārgulis (aleluja!),

kas paņems Dieva Vārdu Kristus augšāmcelšanās spēkā un to visu nokaus. Tas atnesīs Kristu tai valstij...parādīs viņiem, ka Viņš joprojām var atvērt acis aklajiem, dziedināt slimos, augšāmcelt mirušos un ka Viņš ir Dievs, Uzvarētājs! Āmen. Mums ir vajadzīgs Dāvids, kurš nav apmācīts teoloģijas skolās; mums ir vajadzīgs tāds vīrs, kas neko tajā nesaprot, kāds parasts arājs vai vēl kāds, kāds puika ar sakņupušiem pleciem, nekas pārāk pievilcīgs, kurš atnāks, iedams ar Dieva spēku.

214 Māte bija tuvu nāvei, viņa sacīja: "Billij, es esmu tev uzticējusies un ticējusi. Tu biji mans garīgais atbalsts, tu atvedi mani pie Dieva."

215 Es sacīju: "Mammu, kad es biju zēns... Mēs, protams, esam īru izcelsmes, mums ir tāda neliela nosliece uz katoļiem. Un es sacīju: "Draudze pateica, ka viņi...ka viņi ir tā cilvēku grupa, ka viņiem ir tas viss, ka viss, ko viņi darīja, ir pareizi. Es nespēju tam noticēt, jo luterāņi sacīja: 'Mēs esam tā īstā grupa, mums ir tas viss.' Baptisti sacīja: 'Mēs esam tā īstā grupa, mums ir tas viss.' Tādu ir ļoti daudz, ir aptuveni deviņsimt dažādu organizāciju." Es sacīju: "Mammu, es nespēju uzticēties kaut kam tādam. Kuram no viņiem tad ir taisnība?"

216 Izrādījās... Es saku to pazemīgi un laipni, taču es uzskatu, ka nevienam no viņiem nav taisnības. Tā tas ir. Es pievērsos Dieva Vārdam, es ieraudzīju, ko Tas darīja tajā laikā. (Tādā gadījumā, Dievs, ļauj mums visiem atgriezties pie Tā). Un bezspēkā, bez kādas organizācijas atbalsta, bez konfesiju atbalsta, bez kādas garīdzniecības iestādes atbalsta, bet vienkāršībā un Svētā Gara, kas nonāca Vasarsvētku dienā, spēkā un vienkāršībā, ar tādu pašu vēstījumu, kas bija Pēterim Vasarsvētku dienā: "Atgriezieties no grēkiem ikviens no jums un kristieties Jēzus Kristus Vārdā jūsu grēku piedošanai..."

217 Tu nebūsi ietērpies bruņās, kā kāda teologu grupa ar apliktām apkaklītēm un zinātniskiem grādiem. Taču, brāli, tavās rokās kaut kas būs, un, ja vien Dieva Gars ieies šajā Vārdā, Viņš atkaros un atvedīs atpakaļ tās pazaudētās aitiņas, kuras ir nomaldījušās. Āmen! Aplieciniet mūsu vājumu! Noraujiet savu teoloģijas doktora grādu! Novelciet savu viszināšanu, savu piederību kaut kam! Izģērbieties Dieva priekšā, garīgi runājot, un uzskatiet sevi par "necienīgu"! Tad Dievs var sākt lietot tevi. Nesaki to tikai ar muti, lai tas nāk no tavas sirds.

218 Jēkabs, Dāvids, viņiem bija jāizģērbjas. Viņš bija visvājākais tā visa pūļa vidū.

219 Iedomājieties, varbūt desmit tūkstoši vai simts tūkstoši kareivju uz kalna, visi apmācīti, katram ir kāds doktora grāds, it visiem ir šķēpi, tie bija kareivji. Ikviens no viņiem bija *tāds un tāds* kaprālis, *tāds un tāds* ierindnieks (pat ierindnieki), *tāds un tāds* ģenerālis, *tāds un tāds* leitnants. "Varenais ģenerālis Sauls ar četrām zvaigznēm, bīskaps, jā, jūsu godība, ser!" Viņi visi tur stāvēja, apmācīti vīri.

220 Bet ienaidnieks stāvēja uz kalna, sacīdams: "Ei, jūs, gļēvuļu bars!" Ak!

221 Un te uz nometni atnāk tāds neliela auguma, sārtvaidzis zēns (ak, Dievs!) ar sakumpušiem pleciem, uz pleca viņam ir maza linga, rokās rozīņu pīrāgs brālim. Un tas gigants tur iznāca un atkal skaļi iekliedzās. Sacīja: "Vai jūs gribat man pateikt, ka jūs, apmācītu zinātāju bars, te stāvēsiet un ļausiet šim neapgraizītajam filistietim izaicināt dzīvā Dieva Vārdu?" Āmen! Sacīja: "Vai tad jūs baidāties no viņa?"

222 Sauls sacīja: "Ja tu gribi iet, panāc šurp. Es...es tagad aizsūtīšu tevi uz skolu uz divdesmit gadiem un dabūšu tev doktora grādu. Zini, lūk, ko es izdarīšu, es vienkārši iedošu tev manu grādu."

223 Viņš sacīja: "Aizvāciet to prom!" Ak vai! "Es negribu ar to neko kopēju." Viņš gribēja paļauties uz Dievu. Viņš sacīja: "Es zinu, ko Dievs izdarīja man ar *šo* te, un ar to es esmu gatavs paļauties uz Dievu, lai kas arī stāvētu man priekšā." Āmen! Lūk, kas ir kristieša pieredze.

224 Pat Sauls, kad viņam bija jātiek vaļā no savām bruņām, viņš noņēma garīdzniecības bruņas, viņš izdarīja kā Dāvids. Taču, kad Sauls nonāca ceļa galā, viņš sacīja: “Es esmu izcīnījis labu cīņu.” Tas bija pēdējais ienaidnieks, ko uzvarēt. “Es esmu izcīnījis labu cīņu, savu skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu noturējis. Bet tagad man ir sagatavots vainags, kuru Tas Kungs, taisnais Tiesnesis, iedos man tajā dienā.” Sacīja: “Ne tikai man, bet arī visiem, kuri mīl Viņa parādīšanos.”

225 Ak, nāve sacīja: “Bet es tevi dabūšu pēc pāris minūtēm.” Un kaps sacīja: “Es tevi tur sapūdēšu.”

226 Viņš sacīja: “Ak, nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara? Es zinu, ka atrodos šajā romiešu cietumā, manas rokas un kājas saistītas ar ķēdēm, un uz manas muguras ir trīsdesmit deviņu cirtienu svītras. Es esmu šeit, un asaras dedzina manas acis tā, ka vairs nekā neredzu. Es neredzu ar savām fiziskajām acīm, bet es redzu taisnīguma vainagu, kas ir sagatavots tai vietā. Manas kājas ir izvārgušas. Es esmu kļuvis tik vājš no tās vecās, sapelējušās maizes, kuru man šeit iemet, un pa mani skraida žurkas un zirnekļi, un pārējie, es esmu ļoti vājš.” Taču viņš varēja nostāties nāves priekšā un pateikt: “Kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara,” ar grabošām ķēdēm uz savām rokām. Aleluja! (Lūk, kas mums ir vajadzīgs.) “Kaps, kur ir tava uzvara?”

Kaps sacīja: “Es tevi sapūdēšu, Pāvil.”

227 Viņš sacīja: “Bet, lai ir pateicība Dievam, es jau esmu uzvarējis caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.”

228 Kad viņš kļuva vājš, viņa garīdzniecības, viņa... Visi viņa rituāli bija no viņa pazuduši. Visi viņa ordinācijas dokumenti viņam bija atņemti. Viņš vairs nepiederēja Asamblejām vai arī jebkurai no tām. Saprotiet, viņš vairs nepiederēja nevienai no tām. Viņš tik daudz bija runājis pret tām, ka tie bīskapi bija...sacīja: “Jūs gribat man pateikt, ka cilvēks, kas divdesmit gadus ir nosēdējis romiešu cietumā, var norādīt mums, lai mēs neļaujam mūsu sievietēm sludināt? Ha! Nestāstiet te mums,” sacīja, “mēs zinām labāk. Un kas viņš vispār tāds ir, tas tips, ka norāda mums darīt *to, šito* un vēl *to*?” Sacīja: “Mēs zinām, ko mēs darām.”

229 “Jā,” sacīja Pāvils, “starp jums celsies vīri, kas ļoti drīz sāks veidot organizāciju, celsies un tādā veidā vedīs prom no ticības, būdami bez Dieva Gara.” Sacīja: “Viņi jau aizgāja no mums, jo nebija mūsējie.”

230 Un kas tad notika? Tas uzreiz pārtapa par katoļu baznīcu, no katoļu uz luterāņu un tā līdz pašām pēdējām, uz Dieva asamblejām – tā pati lieta, dara to pašu. Vienmēr viens un tas pats!

231 Taču, ak, ja vīrietis vai sieviete ir pietiekami vāji, apzinās savu bezspēcību, tas ļaus Dievam izmantot tevi! (Es tik runāju un runāju, droši vien es runāju jau pārāk ilgi.)

232 Un tā, kas tas bija? Lūk, viņš bija... Dāvids bija visneapmācītākais no visiem. Viņš nebija izgājis nekādu militāru apmācību, viņš tajā neko nesaprata. Lūk, viņš vispār nebija apmācīts, kā cīnīties tajā cīņā, kas bija viņam priekšā, taču viņš bija atzinis, ka ir Dievs. Un viņš paņēma to visvājāko lietu; viņiem bija šķēpi, bruņas, šaujamloki un viss pārējais, bet Dāvidam bija maza linga, un tajā bija akmens. Taču, redziet, viņš zināja, uz ko viņš varēja paļauties. Viņš apliecināja savu bezspēcību, taču arī savu ticību Dievam.

233 Viņš sacīja: “Man nav vajadzīgs nekāds vairogs, lai atsistos. Es negribu iet uz turieni, sacīdams: “Vai jūs, brāļi, ar mani sadarbosieties? Es piederu Asamblejām. Es piederu prezbiteriešiem, es esmu metodists, es esmu baptists; vai jūs, brāļi, ar mani sadarbosieties?' Man nav vajadzīgas tās visas blēņas. 'Lūk, tūlīt es jums parādīšu, man kabatā ir mans grāds. Es tikko kā ieguvu bakalaura grādu. Es esmu no *tādas* universitātes, es tur izmācījos. Man ir *tas un tas*. Ak, es esmu māku runāt! Es esmu *tāds un tāds*.” Viņam nebija vajadzīgas visas tās blēņas!

234 Visu, ko viņš gribēja, viņš pateica: “Es uzticos Dievam, un es eju!” Lūk, tā. Un tas gigants tika satriekts. Tā tas ir.

235 Lūk, kas mums ir vajadzīgs šodien, brāli. Mums šodien ir vajadzīgi tādi vīri kā Dāvids, nevis universitātes pieredze.

236 Tāds bija Miha, parastais Miha, Imlas dēls, nabadzīgs, atraidīts, izmests no visām konfesijām, jo viņš pa īstam stāvēja par Dievu. Taču reiz tur atbrauca viens Dieva vīrs, vārdā Jošafāts, un tur pateica: “Es gribu uzzināt īsteno Dieva Vārdu.”

237 Sauls sacīja: “Man ir četrsimt to vislabāko.” Sacīja: “Viņiem visiem ir pakāpes, viņi visi ir te mācījušies skolā.” Sacīja: “Nu, labākus sludinātājus par šiem tu nebūsi dzirdējis.” Sacīja: “Es tūlīt viņus atvedīšu, un mēs paprasīsim Tam Kungam par tevi.”

238 Taču, kad viņš tur bija atnācis un paskatījies apkārt, Jošafāts sacīja: “Jā, es dzirdu, ka tas pateica *šādi*, un dzirdu, ka tas pateica *šitādi*,” un sacīja, “bet vai tev nav vēl kāds? Vai tev nav vēl kāds?”

239 Dievs grasījās iedot vēstījumu tai patiesajai sirdij. Tur nu viņš stāvēja, tikai viņš, taču Dievam ir cilvēks arī tam vienīgajam. Āmen. Ja ir kaut viena patiesa sirds, tad Dievam kaut kur priekš viņa ir cilvēks. Jošafāts bija īstens vīrs, dievbijīgs ķēniņš, un viņš bija pietiekami saprātīgs, lai saprastu, ka viņu vēstījumi bija nepareizi. Viņš zināja, ka tas bija pretrunā Vārdam, āmen. (Ak, brāli Nevil!) Jošafāts to zināja.

240 Viņš sacīja: “Nu, es...es izskatīju visu sarakstu, šī garīgā semināra tabulu, viņi visi ir šeit.” Sacīja: “Tu tik paskaties, šim te ir... nu, paskaties uz viņa grādiem! Paskaties uz šo te,” sacīja, “paskaties, kādi viņam ir grādi. Paskaties uz Cedekiju, viņš ir tas galvenais. Nu, viņš ir bīskaps, viņš ir virs mums visiem. Viņa vārdus tu noteikti pieņemsi!”

Jošafāts sacīja: “Nu,” sacīja, “es...es...”

241 “Nu, skat, skat, visi pārējie viņam piekrīt. Viņi visi ir viena liela komanda! Un tu taču nevari pateikt, ka viņi nav ebreji. Tu taču neteiksi, ka viņi nav pravieši; lūk, kur ir tas grāds, kas apstiprina, ka viņi tādi ir.”

242 Jošafāts sacīja: “Nu jā, es...es zinu, Ahab,” sacīja, “tas viss ir labi, taču...”

243 Sacīja: “Ko tu... Kā gan tu prasīsi man vēl kaut ko? Tur ir visa mana skola! Šeit kopā ir visas organizācijas.”

244 “Bet vai tev nav neviena, kas nepieder pie šīs grupas? Vai tad kaut kur tāda nav?”

245 “Nu, un kas tad viņš būs? Tas būs neizglītots analfabēts! Nu, kam tev tāds būtu vajadzīgs?”

246 “Es vienkārši tev jautāju, vai tev kaut kur tāds nav?”

247 “Ak,” sacīja viņš, “nu jā, ir viens tāds.” (Beidzot, ak, pateicība Dievam par to!) “Ir viens tāds,” sacīja, “taču es viņu ienīstu. Un tie visi pārējie arī viņu ienīst.” Sacīja: “Mēs izmetām, un viņi izmeta viņu no tās organizācijas, visi kā viens.” Sacīja: “Viņš nāk uz šejieni novadīt sanāksmes, mēs triecam viņu prom no pilsētas. Tieši tā. Mums ar viņu nav nekā kopēja. Nu,” sacīja, “viņš taču ir vārgulis, un viņš nāk no ļoti nabadzīgas ģimenes. Viņam ir ļoti slikta gramatika.” (Hm-hm, kā Mūdijs, ziniet.) “Jā gramatika viņam ir briesmīga.” Un sacīja: “Patiešām, vēl sliktāku teologu es neesmu dzirdējis. Neko tādu es vēl neesmu dzirdējis. Ak, viņš vienkārši noliedz viņu rituālus. Nu, viņš ārkārtīgi kritizē viņu apustuļu ticības apliecinājumu. Es neko tādu neesmu dzirdējis! Ak, viņš vienkārši visu kritizē, un viņi ienīst viņu, un es ienīstu viņu, visi viņu ienīst.”

248 “Ak,” sacīja Jošafāts, “lai ķēniņš tā nerunā, bet es gribētu viņu dzirdēt.” Viņš zināja, ko būtu pateicis Ēlija! Viņš zināja, ka...

249 Dievs apgāja apkārt visiem ievērojamajiem, stiprajiem, intelektuālajiem sludinātājiem un ielika Savu vēstījumu mazā cilvēkā, kurš apgalvoja, ka nekā nezina. Taču ko viņš izdarīja?

250 Viņi pārbaudīja viņu un sacīja: “Tātad, saki to pašu, ko sacīja viņi.”

Viņš sacīja: “Es sacīšu to, ko Dievs ieliks manā mutē, tas arī viss.”

251 Viņš sacīja: “Ja tu gribi kļūt stiprs... Un tā, atceries, tu esi tikai...tu šeit esi nevietā, zēn. Atceries, tu esi izmests no tās organizācijas. Viņi varētu no jauna pārdomāt tavu piederību, ja tu vienkārši piekritīsi viņiem šajā krīzes brīdī. Mēs visi sagaidām, ka mums būs varena kampaņa,” sacīja, “ja vien tu piekritīsi man.”

252 Sacīja: “Es sacīšu tikai to, ko pateiks Dievs!” Kompromiss, vai tad jūs sagaidāt, ka Dieva vīrs ies uz kompromisu ar Dieva Vārdu? Nekādā gadījumā, viņi nav tādi.

253 Sacīja: “Bet tu taču esi vārgulis. Tu esi no nabadzīgas ģimenes. Zini ko, viņi taču varētu...”

“Man ir vienalga, ko viņi dara.”

254 “Nu, viņi vadās tevi lidmašīnā no vienas valsts uz otru. Viņi izdarīs pilnīgi visu, saproti, ja vien tu...”

255 “Nē, nē. Es sacīšu tikai to, ko manā mutē ieliks Dievs.” Dievs apgāja apkārt visam tam baram (tieši tā, tas notika viņa īstenās nostājas dēļ), apgāja apkārt tiem četriem simtiem un iedeva viņam TĀ SAKA TAS KUNGS!

256 Vai tad viņi tam noticēja? It nemaz! Viņi sacīja: “Tas nav TĀ SAKA TAS KUNGS, mūsu seminārā tādas lietas nemāca. Nu, te ir mūsu bīskaps, viņš jau pateica vārdu, viņš jau uzrakstīja to rituālu. Mēs visi sanācām kopā, mēs uztaisījām mūsu skolas. Dievs ir ar mums! Pa kuru ceļu tad Dievs no mums aizgāja, kad Viņš atnāca pie tevis?”

Viņš sacīja: “Kaut kad ieraudzīsiet.” Hm-hm, tā tas ir.

257 Kāds viņš bija? Viņš bija vājš, taču viņu vidū viņš bija visstiprākais. Kāpēc? Jo viņam bija Tā Kunga Vārds. Ak, brāli, kāda tev daļa par...par visu pārējo, ja tev ir TĀ SAKA TAS KUNGS?

258 “Klau, brāli Branham, ja tu iesi uz kompromisu par Jēzus Vārdu kristībā, nu, mēs uztaisīsim varenas sanāksmes Čikāgā vai tamlīdzīgās vietās.” Ha! Vai domājat, ka jums tas sanāks? Man nav svarīgi, kur jūs sanākat kopā, ko jūs darāt, brāli, paliec ar TĀ SAKA TAS KUNGS.

259 Lai kāds no viņiem atnāk un pasaka man, kur Tas ir nepareizs. Parādiet man Vārdā, kur tas nav pareizi. Jā. To viņi nevar. Tieši tā. Taču tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS! Stāviet ar to, ja viņi visi met jūs ārā. Man ir vienalga, cik vāji jūs kļūstat: “Tieši tad es esmu stiprs.” Kad viņi mani izmetīs, Dievs mani paņems. Hm, jā. Dievs... Viņi jūs izmetīs, Dievs jūs paņems.

260 Atcerieties, Dievs vienmēr paņem tieši “samazgas”, pilnīgi nenozīmīgos. Tad Viņš uztaisa no viņiem nozīmīgos. Varbūt šajā dzīvē tas netiks saprasts, taču tas tiks saprasts tajā, kas nāk, saprotiet, tieši tajā.

261 Un iedeva viņam TĀ SAKA TAS KUNGS. Bet kāpēc? Viņš neatkāpās no Vārda. Viņam bija pareizais vēstījums. Dievs iedeva viņam vīziju. Visiem pārējiem nebija nekādas vīzijas. Saprotat? Viņš ieraudzīja vīziju. Kāpēc? Tāpēc ka viņš stāvēja uz Vārda. Lūk, kāpēc mēs ieraudzījām zīmes un brīnumus, jo... Pārējie izlikās, ka ievēroja To, taču viņš turējās pie Vārda. Tagad pasteigsimies.

262 Ēlija, kad viņa draudze bija viņu padzinusi un atstājusi viņu modernās pasaules dēļ... Es varu iztēloties, ka Ēlija bija viņus pamatīgi mizojis. Vai varat to iztēloties? Jūs zināt, kāds bija Ēlija. Es iztēlojos, kā savā agrīnajā kalpošanā viņš tur piecēlās un pateica: "Nu, jūs, sievietes, cenšaties līdzināties pirmajai lēdijai," tajās, ziniet, sieviešu cepurītēs, "mis Izebelei! Jūs, modernās sievietes, esat kā valsts pirmā lēdija – ģērbjaties kā viņa, uzvedaties kā viņa. Jūs, sludinātāji..." Ak vai, kā viņš tos mizoja! Un viņi visi vienkārši turpināja atkrist, līdz nebija vairs neviena.

263 Viņam bija jātiek sava ceļa galā. Neviens ar viņu vairs nesadarbojās. Neviena no draudzēm ar viņu nesadarbojās. Visa viņa draudze atstāja viņu, aizgāja atpakaļ pasaulē (tāpat, kā tas ir tagad), tā tas ir, aizgāja atpakaļ pasaulē. Tikai pavisam nedaudzi turpināja turēties, viens tur, otrs šeit, nākdami no tāliem valsts nostūriem, kad bija vajadzība viņu satikt, un tā tālāk. Viņš bija visnotaļ nožēlojamā stāvoklī; viņš vairs nezināja, ko darīt.

264 Viņš sacīja: "Kungs, es stāvēju uz Tava Vārda, es sacīju patiesību. Bet viņi visi aizgāja, šeit nav palicis neviens. Man nav...pat nav kam sludināt." Āmen. "Jā, es stāvēju uz Tava Vārda, Kungs, bet tagad paskaties, kādā es esmu stāvoklī, neviens no viņiem mani nepieņems. Es eju uz pilsētu, viņi saka: 'Re, kur iet tas vecais īgņa. Jā-jā, tas ir viņš, vecais īgņa, iet uz pilsētu, tūlīt viņš sāks aurot par šejienes moderno dzīvesveidu un visu ko tādu.'"

265 "Nepieņemiet viņu! Mācītāj, nemaz nedomā sadarboties ar to tipu! Nekādā gadījumā!"

266 Un mācītājs: "Ā-ā, tas vecais fanātiķis atkal ir pilsētā! Redziet, tas Ēlija, plikpaurainais tips. Nepievērsiet tam vecim nekādu uzmanību. Paskatieties uz viņu, viņš pat neģērbjas kā garīdznieks, tādās priestera drēbēs kā manējās (viņa cepure, ziniet, un stāv priekšā, aplicis apkaklīti, ziniet)." Sacīja: "Viņš ne..." Sacīja: "Viņš...viņi... Viņš ir kaut kāds ne tāds. Viņš ir tāds dīvains tips."

267 Un es varu iztēloties, kā kāds no tiem svarīgajiem vīriem saka: "Vai zināt ko? Viņš...viņš ir neirotiķis. Jā-jā, viņš ir neirotiķis, dzīvo tur tuksnesī, vairumu sava laika pavada mežā, ierodas ietinies aitādas gabalā. Ak vai! Un vēl nosoda šīs sievietes! Es ko tādu vēl nebiju redzējis. Nemaz...nemaz nedomājiet ar viņu kaut kā saieties! Nesadarbojieties!"

268 Nu, sapulcējās kalpotāju asociācija, ziniet, sacīja: "Lai nevienam nav ar viņu nekā kopēja. Ejiet no viņa prom, galu galā viņš...viņš sajuks prātā. Lai viņš izkliedz sev visas smadzenes. Tas arī viss, lieciet viņu mierā."

269 Taču vecais Ēlija, uzticīgi staigādams ar Dievu (ak vai!), cieši turējās pie Vārda. Viņiem kaut kur tur bija nelielas sanāksmes, un viņš paskatās uz klausītājiem un saka: "Jūs, visas Izebeles!"

270 "Ak, kāda nekaunība! Es vairs nekad nenākšu klausīties šo cilvēku! Nekad! Man pietiek!"

271 Tas viņu neapstādināja, viņš vienalga stāvēja uz savējā. Kad viņš pazaudēja savu draudzi, kad viņš pazaudēja savu...visas konfesijas nostājās pret viņu, tieši tad (kad viņš kļuva vājš) viņš sacīja: "Esmu palicis tikai es viens, un viņi mani meklē nogalināt." Sacīja: "Viņi mani nošautu, ja vien viņi tiktu cauri sveikā." Hm-hm. Saprotat? "Taču es... Viņi meklē manu dzīvību. Un esmu palicis es viens, Kungs, ko lai es daru?"

272 Tieši tad, kad viņš bija kļuvis bezspēcīgs (tomēr palikdams uzticīgs, apliecinādams savu bezspēku un pārējo), tad Dievs pateica: "Uzkāp augšā kalnā, es iedošu tev jaunu vēstījumu. Tagad Es sūtīšu tev jaunu vēstījumu. Es jau biju pateicis tev: 'Aizej un notiesā tās lietas,' bet tagad Es sūtīšu tevi atpakaļ ar kaut ko, kas pierādīs, ka tas bija pareizi." Sacīja: "Tu labi pastrādāji, Ēlija. Tu pateici viņiem par pirmo lēdiju un visu pārējo, un ko viņi darīja. Tu nosodīji Ahabu un visu viņa mūsdienīgumu, un visas modernās draudzes, un mēs nolikām tos sludinātājus pie vietas. Tu biji piemērs. Tu nostāvēji tur bez jebkādas palīdzības, bez jebkādas organizācijas, bez jebkāda atbalsta, taču tu neatstāji Manu Vārdu. Tagad Es grasos tev kaut ko iedot. Aizej uz turieni un pasaki tam liekulim: 'TĀ SAKA TAS KUNGS! Pat rasa no debesīm nenonāks, kamēr es to nepaprasīšu.'" Ak

vai! Aizveda viņu uz kalna virsotni, lai kaut ko viņam parādītu!

273 Ak, es redzu viņu tajā rītā, kā viņš tuvojas, iedams pa to samariešu ceļu. Viņā nekas īpašs nebija redzams, protams, tā plikpaurainā galva spīdēja saulē, sirmie mati un bārda nokarājās pa visu seju, aitādas gabals. Bībelē ir teikts, ka viņš bija matains, viss matos; es iztēlojos, ka skatīties uz viņu bija nepatīkami, rokās viņam ir tā vecā nūja, bet tās acis skatās debesīs, soļo pa ceļu. Un jūs...viņš... Droši vien viņš uzvedās kā sešpadsmitgadīgs, kaut viņam bija aptuveni astoņdesmit. Un tur nu viņš nāk, soļodams pa ceļu, taisni uz Samariju. Brāli, viņš jau tad bija kļuvis stiprs savā nespēkā: "Ar Manu spēku ir pietiekami. Neuztraucies par tām organizācijām, Ēlija. Neuztraucies par viņiem, tev ir vajadzīgs tikai Mans spēks."

274 Es atceros, kā reiz es stāvēju pie liela tempļa, un es sacīju: "Kungs, kā gan es varētu pieņemt viņus manā kabinetā?"

Viņš sacīja: "Es esmu tava daļa." Saprotat? "Es esmu tava daļa."

275 "Bezspēkā, tad Es...Mans spēks ir liels. Mana pilnīgā griba var piepildīties (Pāvil vai Ēlija, lai kas tu nebūtu), kad tu paej malā no ceļa." Saprotat? "Tavā bezspēkā, lūk, kad Es esmu stiprs. Tieši Es! Es esmu tas Stiprais, kurš ienāk un piepilda."

276 Es redzu, kā viņš iet pa to Samarijas ceļu, tās vecās acis skatās, lūk, *šādi,* ak, sejā tāds kā neliels smaids. Brāli, viņš piesoļoja tieši pie Ahaba. Viņš pat nestomījās, viņš pat neraustījās. Nē-nē! Tajās kaulainajās krūtīs sitās sirds, kurā dzīvoja Svētais Gars. Protams! Gāja pa to ceļu, pienāca un nostājās Ahaba priekšā, un sacīja: "Pat rasas nebūs, kamēr es nepaprasīšu."

277 Pieslāja, pagriezās un aizgāja atpakaļ uz tuksnesi. Sacīja: "Labi darīts, Ēlija! Nāc šeit augšā, Es esmu pavēlējis kraukļiem tevi barot, un pasēdi kādu brītiņu šeit augšā." Ak vai!

278 Kad viņš bija vājš, tad viņš kļuva stiprs. Tieši tā. Viņš aiztaisīja debesis, lai nebūtu lietus. Lūk, kad viņš kļuva stiprs – kad viņš pazaudēja savu draudzi, pazaudēja visu, kas viņam bija. Taču viņš turējās pie Dieva Vārda, tad viņam bija spēks aizvērt debesis.

279 Kad Jēkabs zaudēja visu savu stiprumu, tad Dievs deva viņam spēku kļūt par valdnieku. Saprotat?

280 Kad Pāvils zaudēja savu izglītību un visu savu teoloģiju, Dievs padarīju viņu par misionāru pagāniem.

281 Kad Mozus zaudēju visu savu varēšanu un kļuva bezspēcīgs, Dievs padarīja viņu varenu un sūtīja viņu uz Ēģipti Gara spēkā astoņdesmit gadu vecumā; bārda nokarājas, sieva uz mūļa, viņai klēpī bērnelis; ar nūju rokās aizgāja un iekaroja Ēģipti. Jā. Saprotat? Nevis ar armiju aiz muguras, kā viņš bija gribējis, bet gan Gara spēkā. Āmen!

Kad tu esi vājš, tad tu esi stiprs.

282 Vienkārši gāja pa to ceļu, nestomījās, neraustījās, nekas tamlīdzīgs, pienāca pie paša Ahaba un pateica: "Man ir Vārds no Tā Kunga."

Tas sacīja: "Tas esi tu, kas moka Israēlu."

283 Viņš atbildēja: "Tieši tu moki Israēlu." Tieši tā! Ak, brāli! Tieši tā. "Atved šurp tos tavus intelektuālos priesterus un paskatīsimies, kas ir Dievs." Lūk, lūdzu. "Uzkāp Karmela kalnā, lai Dievs, kas atbildēja Vasarsvētku dienā, atkal atbild. Paskatīsimies: vai Dievs joprojām ir tāds pats Dievs, vai Jēzus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi?" Viņš nonāca no kalna, viņam bija vēstījums. Jā. Kaut arī līdz tam viņš bija bijis ļoti vājš, līdz tam viņš bija pazaudējis visu. Viņam bija jākļūst vājam, lai viņš kļūtu stiprs.

284 Tieši Evaņģēlija vienkāršība pārsteidz cilvēkus. Viņi mēģina to pasniegt kā kaut ko augsti intelektuālu, kaut arī tas ir vienkāršībā. Taču Dievs paņem tieši pazemības, bezspēcības un vienkāršības darbarīkus, lai ar tiem darītu Savus darbus. Dieva rokā ir tikai tādi darbarīki.

285 Jānis Kristītājs, viņa kā Kristus priekšteča vēstījums bija tādā vienkāršībā, ka tas pagāja cilvēkiem gar degunu. Uz brītiņu ieklausieties. (Es ceru, ka es neaizturu jūs pārāk ilgi, tos, kuri stāv gar sienām, saprotiet.) Paskatieties! Jānis, kad... Visi pravieši bija liecinājuši par Mesijas atnākšanu. Viens no viņiem pateica, ka "kalni lēkās kā auni". Citi sacīja: "Koku lapas plaukšķinās." Cits sacīja: "Visas ielejas tiks piepildītas, bet augstās vietas tiks darītas zemas." Ak vai! Kāda diena!

286 Vai varat iztēloties to praviešu skolu un intelektuālo sapratni par to? Ak vai, viņiem viss bija tik klasiski izskaidrots! Taču, kad tas īstenojās, no tuksneša iznāca kaut kāds sludinātājs, kurš nevienu savas dzīves dienu nebija gājis uz skolu; droši vien viņa gramatika bija ļoti slikta. Viņa tēvs bija priesteris, bet Dievs viņu no tā aizveda prom... (Mēs to izskatījām pagājušās svētdienas mācībstundā.) ...neļāva viņam saistīties ar tām konfesijām un aizveda viņu tuksnesī, lai viņu apmācītu Viņš pats. Tieši tādi cilvēki stāvēs ar Dieva Vārdu.

287 Iznāca no tuksneša, aptuveni trīsdesmit gadus vecs. Es varu iztēloties, kā pa visu seju viņam nokarājas melna, pinkaina bārda, ietinies lielā aitādas gabalā, stāv līdz ceļiem dūņās, saka: "Es esmu tas, par kuru runāja pravietis Jesaja." Un iznāk kāds no konfesijas, bet viņš saka: "Pat nedomājat teikt savās domās: 'Mums ir *tas un šitas*,' jo Dievs ir spējīgs no šiem akmeņiem radīt Ābrahāmam bērnus!" Ak vai! Kāpēc? Viņam bija TĀ SAKA TAS KUNGS! Viņam bija vēstījums. Dievs bija paredzējis viņa atnākšanu. Un tas iemesls... Tas atnāca tādā vienkāršībā, tas pagāja viņiem gar degunu.

288 Kad atnāca Jēzus, Viņš pateica: "Ko jūs izgājāt skatīt, vai intelektuālu runātāju, kas var no metodistiem pāriet uz baptistiem, bet no baptistiem uz prezbiteriešiem, no prezbiteriešiem uz pentakostiem, bet no pentakostiem vēl kaut kur? Vai tad jūs gājāt skatīt niedri, kuru visādi vēji šūpo? Jānis tāds nav!" Sacīja: "Vai tad jūs gājāt skatīties cilvēku, kas ir apģērbies smalkās drēbēs?" Viņš sacīja: "Tādi ir ķēniņa pilīs, tāda veida kalpotāji." Viņš sacīja: "Ko jūs gājāt skatīt, vai pravieti?" Viņš sacīja: "Vairāk kā pravieti!"

289 Jānis bija vairāk nekā pravietis. Un, paskatieties, viņš atnāca pazemīgāk par visiem pārējiem. Taču Viņš bija vairāk nekā pravietis. Vai jūs zināt, kas bija Jānis? Viņš bija derības vēstnesis. Protams. Viņš bija augstāks par pravieti! Pravietis ir redzētājs, kurš kaut ko redz. Jānis arī to darīja, tomēr viņš bija augstāk par to. Viņš bija derības vēstnesis. Viņš sacīja: "Jā, tas ir viņš, par kuru bija teikts: 'Es sūtīšu Savu eņģeli Tava vaiga priekšā.'" Lūk, kas viņš bija, viņš bija derības vēstnesis. Protams. Viņa vienkāršā atnākšana padarīja aklus intelektuāļus.

290 Un tā, mums drīz būs jābeidz, vēl dažas minūtes, man te ir pāris lietas, ko es gribētu pateikt, dažas Rakstu vietas un dažas piezīmes.

291 Kā tad ar to atraitni, kurai bija sauja miltu? Arī viņa aizgāja līdz nespēkam, droši vien viņa mira no bada. Viņai nebija miltu. Viņa it nekur nevarēja aiziet un aizņemties kaut nedaudz miltu, to vairs nebija nevienam. Taču viņa nonāca līdz tādam... Stipra ticīgā, viņas vīrs bija bijis liels Dieva cilvēks. Bet viņa bija atraitne ar bērniņu. Un viņai bija tikai saujiņa miltu, taču tas bija pietiekami, nekas cits viņai nebija vajadzīgs: viņa veltīja tos Dieva rokās un dzīvoja no tā trīs gadus un sešus mēnešus, no saujiņas miltu. Viņa kļuva bezspēcīga.

292 Tajā rītā viņa iznāca, lai paņemtu divus žagarus, salauztu tos un saliktu tos kopā. Saprotiet, divus žagarus – tas ir krusts. Saprotat? Salauzt... Viņa sacīja: "Es aiziešu paņemt divus žagarus." Viņa neteica: "Es savākšu klēpi," lūk, tikai divus žagarus. Tur jau tā lieta. Vai redzat to simbolu?

293 Un, jā, tā senā metode...tas veids, kā iededzināt ugunskuru, ir paņemt baļķus un salikt tos krusteniski, aizdedzināt tos pašā vidū. Kad es eju pārgājienā, es...kalnos naktī, lai nenosaltu, es lieku

vienu baļķu *šādi* un otru *šādi*, bet naktī vienkārši stumju galus uz iekšu, un tie deg tik daudz, cik tu tos pastum, saprotiet, krusteniski.

294 "Man ir divi žagari. Es sagatavošu šos miltus, šo saujiņu miltu, un izcepšu plāceni sev un manam dēlam. Apēdīsim to un nomirsim." Viņa bija īstenā bezspēkā, vai ne? Viņa sacīja... Un viņa pagriezās un sāka iet atpakaļ. Ak, tas bija karsts rīts! Ak, tik ilgu laiku bez nekā! Viss... Bez ūdens, un cilvēki brēc, cilvēki mirst it visur; nav kur aizņemties, neko nevar izdarīt. Viņa bija ceļa galā. Viņa bija bezspēkā. Viņa sacīja: "Es sagatavošu to sev un manam dēlam, un tad mēs to apēdīsim un nomirsim." Tā ka viņa pagriezās un sacīja...

295 "Brītiņu uzgaidi!" Viņa paskatījās atpakaļ. Un tur caur vārtiem raudzījās tā vecā, pinkainā seja, sacīja: "Aizej un sākumā uztaisi nelielu plāceni man, un atnes to man." Ak! "Atnes man nedaudz ūdens savā rokā un gabalu maizes, jo TĀ SAKA TAS KUNGS!" Ak, ar to pietika! Ak vai! Tas mazumiņš, kas viņai bija, saprotiet, viņa veltīja to Dievam. Ar to pietika, lai pabarotu viņu visu atlikušo laiku. Jā. Saprotat? Kad viņa bija vāja, tad viņa bija stipra.

296 Kādai sievietei bija parasts trauks, un tajā bija nedaudz eļļas. Un viņai nebija nekā, viņas divus dēlus grasījās pārdot verdzībā. Viņa neko vairāk nevarēja izdarīt ar to mazo trauciņu eļļas. Tur bija pavisam maz, viņa bija pašā galā.

Ēlija pateica viņai, sacīja: "Kas tev mājās ir?"

Atbildēja: "Tikai nedaudz eļļas traukā."

Sacīja: "Aizej pie saviem kaimiņiem, aizņemies no viņiem ļoti daudzus."

297 Lūk, skatieties – gatavoties, pirms tas ir noticis. Saprotat? Sagatavojieties! Dāvids izdzirdēja to skaņu no balzamkoku birztalas. Ēlija ieraudzīja plaukstas lieluma mākoni, sacīja: "Es dzirdu stipra lietus skaņu." Ja vien Dievs var atrast tukšus traukus! Tā tas ir.

Viņš sacīja: "Piepildi ar tiem visu namu." Āmen!"

298 Vai redzat, ko grib Dievs? Dievam ir vajadzīgi tukši trauki. Paklausieties! Mums ir bijušas tik daudzas mācības, tik daudz garīdzniecības blēņu, ka mūsu traukā jau teju nekā nav. Ir atlicis tikai viens – vērsties pie Dieva un Viņa Vārda. Un, ja jūs gribat to izdarīt, tad sadabūjiet dažus tukšus traukus. Iztīriet tos no visa metodisma un visa pentakosma, un visa baptisma, un lai tie ir vienkārši trauki, un nolieciet tos tajā mājā. Un tad paņemiet un sāciet tos piepildīt no šī Trauka, āmen, vienkārši sāciet piepildīt.

299 Viņai pietika priekš sevis un viņas bērniem, un visam pārējam, un samaksāt visus parādus. Kāpēc? Kāpēc? Vienkārši to mazumiņu, kas viņai bija, viņa veltīja Dievam, un, sekojot pravieša vārdiem, viņai viss atrisinājās.

300 Dievs, sūti mums pravieti, kurš paņems Dieva Vārdu, kurš neņems vēl *kaut ko*, bet vienkārši sadabūs tukšus traukus. Dievam ir vajadzīgs tikai dabūt tukšus traukus un tad paņemt Dieva Vārdu, un ieliet To tajā cilvēkā.

301 Ne tos, kuri saka: "Ak, es trīcēju, kad es To saņēmu! Es sāku runāt mēlēs, kad es To saņēmu. Es dejoju Garā." Aizmirstiet to, saprotiet, aizmirstiet to!

302 Vienkārši gaidiet tik ilgi, līdz Tas atnāks, tas arī viss, līdz tas trauks piepildīsies. Tieši tā. Lūk, kā tas ir jādara. Tieši tā. Cik vienkārši! "Trauki piepildījās," par to varētu runāt ilgi!

303 Tā notika ar mācekļiem, reiz viņi bija galīgi apjukuši; Jēzus viņiem pateica, sacīja: "Šeit ir pieci tūkstoši cilvēku," un saka, "viņi ir saguruši, viņi ir izsalkuši." (Ak, es varētu pie tā pakavēties vēl kādu stundiņu!) Pieci tūkstoši izsalkušo. Simts miljardu izsalkušo!

Viņi sacīja: “Sūti tos prom.”

Atbildēja: “To darīt nav vajadzības.” Sacīja: “Jūs pabarojiet viņus.”

304 Ak vai! Es varu iztēloties: sakasīja visu, ko vien varēja atrast, un, ziniet, kad viņi visu bija sakasījuši, ko... (Atvainojiet par šo izteicienu “sakasīja”.) Taču viņi visu savāca un sacīja: “Nu, mēs izstaigājām visu nometni. Nekādas naudas mums nav, tāpēc mēs nevaram rīkot kampaņu.” Vai redzat? “Tā ka mēs te visu savācām, bet vienīgais, ko mums izdevās atrast, ir tikai piecas maizītes un divas zivtiņas pie kāda puišeļa,” kā Dāvids, kas iznāca tur no tuksneša. “Nekā vairāk mums nav. Neko vairāk mēs neatradīsim. Neko vairāk mēs izdomāt nevaram. Neko citu mēs izdarīt nevaram.” Jānis... Pēteris sacīja: “Neko vairāk mēs izdarīt nevaram. Neko vairāk mēs izdarīt nevaram. Neko citu mēs neizdomāsim. Nekāda cita ēdamā mums nav.”

305 Nu, es varētu paņemt vienu nelielu Rakstu vietu, Apustuļu darbi 2:38, un neko vairāk mums nevajag, vienkārši pakļaujieties Tam. Jums nav obligāti jāmācās semināros visu par *to, šito* un *to*; vienkārši paņemiet Šo. Jā, vienkārši paņemiet Šo, neko vairāk jums nevajag: “Atgriezieties ikviens no grēkiem un kristieties Jēzus Kristus Vārdā jūsu grēku piedošanai, un jūs tiksiet piepildīti ar Eļļu.” Saprotat? Vienkārši iztukšojieties, sagatavojieties Tam, neko vairāk jums nevajag. Vienkārši iepiliniet tur pilienu un vērojiet, kā tas kļūst pilns.

306 Ziniet, tajā traukā teju vai nepietika, lai pat iepilinātu katrā no tiem. Varbūt viņš iemērca tajā pirkstu, lūk, *šādi*, un vienkārši iepilināja katrā no tiem, atskatījās, un tas bija pilns. Vienkārši iepilināja, saprotiet, un neko vairāk viņam nevajadzēja, jo tā eļļa bija svētīta.

307 Neņemiet nekādu garīgo semināru pieredzi, paņemiet Dieva Vārdu un iepiliniet To tur iekšā, un ieraudzīsiet, kā tas piepildās.

308 Viņš sacīja: “Nu, no kurienes mums ir jāiepilina? Varbūt paņemsim kaut ko no Psalmiem?”

309 Paņemiet to, ko es pateicu jums: “Atgriezieties no grēkiem un kristieties Jēzus Kristus Vārdā grēku piedošanai, un jūs piepildīsieties no tā Piliena.” Vienkārši iepiliniet to iekšā, un no tā Piliena jūs piepildīsieties. Tieši to Pilienu Pēteris izmantoja Vasarsvētku dienā. Tieši to Pilienu izmantoja Pāvils. Tieši to Pilienu izmantoja visi mācekļi. Viss pārējais pieliksies, vienkārši paņemiet šo Pilienu un ievērojiet visu līdz galam, un viss pārējais nokārtosies.

310 Kļūstiet vāji! Iztukšojieties! Pilnībā iztukšojieties, un no tā laika pilieni turpinās pilēt, un turpmāk tos pilinās Dievs. Vienkārši izdariet to. Metieties ceļos un pieņemiet to no visas sirds. Tagad uzreiz zemojieties jūsu sirdīs un sakiet: “Dievs, es ticu tam no visas sirds!” Dievs parūpēsies par pārējām pilēm, piepildīs pilnu. “Jūs tiksiet piepildīti ar Svēto Garu.”

311 Un tā, viņiem bija piecas maizītes un divas zivtiņas. Nu, kas tad viņiem bija jādara? Tā nu viņi pienāca un sacīja: “Tas ir viss, ko mēs salasījām. Mēs esam strupceļā. Mēs vairs nekur nevaram atrast kādu maizes gabalu, vairāk nevienam nav. Un šis zēns, droši vien attēloja...kavēja skolu, šorīt devās uz skolu, bet neaizgāja uz to, atnāca šurp pamakšķerēt. Un mēs atradām viņu tur pie strauta, viņš atnāca paklausīties. Un, lūk, viņam ir piecas maizes.” Paldies Dievam par to zēnu! Tieši tā. Sacīja: “Mēs...vienīgais, kas mums ir no ēdamā, ir tikai šī te mazmazītiņā pilīte.” Sacīja...

312 Jēzus sacīja: “Ar to pietiek. Atnesiet to šurp.” Saprotat? “Atnesiet to šurp, iedodiet Man. Iedodiet to pilīti Man, par visu pārējo Es parūpēšos. Jūs vienkārši izdaliet to, kad Es došu jums no šīs pilītes.”

313 Un šajā rītā ikviens no jums paņemiet savā sirdī to pilīti no Apustuļu darbiem 2:38, un vienkārši paņemiet to un pavērojiet, kā Viņš sāks lauzt jums Dzīvības Maizi. Atgriezieties no grēkiem, kristieties Jēzus Kristus Vārdā grēku piedošanai, un tad paskatieties, vai Svētais Gars iepilinās, nepārtraukti pilinās uz *šo* un pilinās uz *to*, pilinās *šeit* un pilinās *tur*, un pilinās *šeit*, un

notiks piepildīšanās ar Svēto Garu! Pareizi!

314 Tev nav jāiet uz garīgajiem semināriem. Tev nav jābūt atjautīgam. Tev ir jāizdara tikai viena lieta: jāatzīst, ka tu nekā nezini. Atļauj Dievam pārņemt tevi, par pārējo Viņš parūpēsies.

315 Labi, pēc tam balss sacīja: "Atnes tos šurp." Lūk, ko Dievs grib šajā rītā – lai Viņam atnes kaudzi ar tukšiem traukiem. Par pārējo Viņš parūpēsies. Tieši tā.

316 Aklais Bartimejs sēdēja pie vārtiem, skrandās, nosalis, ak, vislielākā vājuma brīdī, kad viņš izdzirdēja balsi, kas sacīja: "Atvediet viņu šurp." Tās tas ir, reizēm tas ir tavs vislielākā bezspēka brīdis.

317 Tur pie kapa stāvēja Marija, bēdu salauzta, viņas bērnu, viņas puisēnu bija nogalinājuši, visas cerības bija zudušas. Un viņa gāja iebalzamēt Viņu ar eļļu, bet pat Viņa ķermeņa tur nebija. Un viņa izdzirdēja kādu balsi sakām: "Ko tu raudi, sieva?"

318 Viņa sacīja: "Viņi ir aiznesuši manu kungu. Un es..." Nabadzīte, viņas bērnu bija apkaunojuši, izģērbuši Viņu kailu un uzkāruši Viņu tur krustā, un tur pienaglojuši pēc tam, kad Viņš bija saucis Sevi par Mesiju, bet viņa bija zinājusi, ka Svētais Gars bija viņu apēnojis un bija piedzimis tas Bērns. Tas bija Dieva Bērns. Viņa bija redzējusi Viņa darbus un visu pārējo, bet vislielākā bezspēka brīdī viņa ieraudzīja...

319 Un Jēzus bija stāvējis pretim ļaunumam, bija stāvējis pretim tām organizācijām, stāvējis pretim tiem farizejiem; un bija kļuvis bezspēcīgs un pakļāvies līdz nāvei, un nomira uz krusta kā grēcinieks, nesdams mūsu grēkus. Pat Psalmos tie pravieši, kuriem viņi ticēja, bija citējuši (vēl simtiem gadu pirms tam) tos pašus vārdus, kurus Viņš izteica Golgātā, taču viņi neieraudzīja to. Viņu varenās...

320 "Mans Dievs," sacīja Dāvids, "mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?" 22. Psalms. "Visi mani kauli... Viņi skatās uz mani... Neviens no tiem netiks salauzts. Viņi māj ar galvu un saka: 'Paļāvās uz citiem... Viņš glāba citus, bet Sevi izglābt nevar.' Un tas viss, ko bija izteikuši pravieši, tieši tur tas notika! Un Jēzus mirstot turējās pie šī Vārda, pakļāvās. Dievs, Emanuēls, kļuva tik bezspēcīgs, ka pakļāvās nāvei un kapam, bet ar Savu dvēseli – ellei. Bezspēks! Taču no šīs pilnīgās padošanās...iznāca tajā Lieldienu rītā, iziedams no pašiem dziļumiem.

321 Viņš bija Visaugstākais, bet kļuva par viszemāko. Viņš atnāca pie viszemākajiem cilvēkiem, devās uz viszemāko pilsētu. Un vismazākajam pilsētas cilvēkam bija jāskatās uz Viņu no augšas uz leju. No turienes Viņš devās nāvē, bet pēc nāves uz kapu un no kapa uz elli; uz zemāko iespējamo vietu, vēl kaut ko zemāku par elli nevar iedomāties, bet Viņš devās uz turieni.

322 Taču tad no turienes Dievs sāka Viņu celt. Caur Paradīzi, no turienes uz kapu, bet no kapa uz Godību un tādos Augstumos, ka Viņam bija jāskatās lejup, lai ieraudzītu debesis. Uznesa augšup Viņa troni debesīs!

323 Tā bēdu satriektā māte, to nezinādama, stāvēja tur: "Viņi ir aiznesuši manu Kungu, un es nezinu, uz kurieni." Viņa bija...tas bija viņas vislielākā bezspēka brīdis. Viņas Kungs bija pazudis. Viņi bija situši Viņu krustā, turklāt Viņš ļāva viņiem sist Sevi krustā kaunā, pakarot Viņu tur kailu to cilvēku priekšā; un Viņa sāns tika caurdurts ar šķēpu, un Viņš asiņoja, un bija dzirdams, kā Viņš brēca uz krusta, un bija redzams, kā zeme dreb un visas debesis atpazina, ka Viņš bija miris. Viņš tika noņemts, stīvs un auksts, un ielikts kapā. Viņa nodomāja: "Pēdējais gods, ko es varu parādīt manam Bērnam, ir aiziet un iebalzamēt Viņu, bet nu tie Viņu ir aiznesuši." Un viņa stāvēja tur un raudāja, tā mamma stāvēja tur raudādama, elsodama. Ak, vislielākā bezspēka brīdis!

"Ko tu raudi, sieva," viņai aiz muguras atskanēja balss.

324 Viņa nodomāja, ka tas bija kapsētas uzraugs, sacīja: "Ak, viņi ir aiznesuši..." Viņa pat

nevarēja pagriezties, viņa bija tādā bezspēkā. Viņa sacīja: “Es neesmu gulējusi visas šīs trīs dienas un naktis. Es stāvēju un redzēju krustā sišanu, es skatījos uz savu mīļoto, kurš, kā es zinu, bija Dieva Dēls. Es zinu, ka Viņš bija! Tomēr viņi...” Viņa skatījās uz citu pusi, bet Viņš bija aizmugurē. “Un Viņu paņēma un sita krustā. Es redzēju, kā Viņš augšāmcēla mirušos no kapa. Es redzēju, kā Viņš dara vienu brīnumu pēc otra. Un es zinu, ka Svētais Gars... Dievs zina manu sirdi, es biju pilnībā tikumīga, un šo Mazuli man iedeva Svētais Gars, nezinot vīrieti. Es taču zinu, ka tā ir patiesība! Un es redzēju, kā Viņu apkaunoja un...norāva Viņam drēbes, un uzkāra Viņu tur, un Viņu nopātagoja. Viņš nomira visbriesmīgākajā nāvē. Es mīlu Viņu, man ir vienalga, ko viņi izdarīja ar Viņu. Es tik un tā gribu Viņu apbedīt, es gribu apglabāt Viņu kā nākas, bet viņi ir aiznesuši Viņu. Un es tāda esmu vairākas dienas, mana sirds ir salauzta. Es vienkārši esmu tādā stāvoklī. Es nezinu, ko viņi ir izdarījuši ar manu Kungu.”

325 Viņš sacīja: “Marija!” Un tad viņa kļuva stipra. Āmen! “Ej un pasaki Maniem mācekļiem, ka Es satikšu viņus Galilejā.” Ak vai!

326 Tajā bezspēkā, lūk, kad mēs kļūstam stipri. Kad tu esi vājš, tieši tad tu kļūsti stiprs.

327 Pēteris; kad viņš bija aizgājis zvejot, viņš bija...zveja bija viņa profesija. Man viņa profesija tīri labi patīk. Un tā, tur nu viņš zvejo, pilnībā satriekts, zinādams, ka viņš bija noliedzis Kristu. Ak vai! Viņš dzirdēja, kā tas Pravietis stāvēja tur un sacīja viņam: “Pēteri, vai tu saki, ka Tu mani mīli?”

328 Viņš atbild: “Ak, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu.” Viņš saka: “Es mīlu Tevi, es esmu gatavs mirt par Tevi.”

329 Viņš saka: “Pēteri, tu domā, ka tā tas tiešām ir, taču tu noliegsi Mani trīs reizes, pirms... Tu noliegsi Mani, pirms gailis nodziedās trešo reizi. Saproti, tu trīs reizes noliegsi Mani, pirms nodziedās gailis.”

330 Un tad viņš redzēja, kā tas viss piepildījās, kad viņš tur stāvēja un sacīja: “Es nepazīstu Viņu! Nē, es neko nezinu par tiem pentakostiem!”

331 [Noskan brāļa Branhama pulksteņa modinātājs–Tulk.] Tas nenozīmē, ka ir laiks beigt sludināt, vienkārši mans pulkstenis ir sadumpojies. Saprotat? Sacīju, ka: “Es zinu...” Man tagad būtu jāapstājas, taču šobrīd es nevaru apstāties, saprotiet, jo man tas ir jāpabeidz, vēl brītiņu.

332 Sacīja: “Es...es zinu, ka es noliedzu Viņu. Es noliedzu Viņu Pilāta klātbūtnē. Es noliedzu Viņu starp cilvēkiem, kad pienāca tā sieviete, pajautāja: 'Vai tu neesi viens no viņiem?' 'Nē-ē!' Un pat lamājos!” Ak, viņš bija briesmīgā stāvoklī. Sacīja: “Es...es...” Viņa noliedza... Viņš bija noliedzis Viņu. Un viņš redzēja, kā Jēzus stāvēja un paskatījās (tieši tad nodziedāja gailis), paskatījās uz Pēteri. Viņš izgāja ārā. Ak, viņš bija vīlies sevī, sacīja: “Kāda jēga man ir dzīvot?”

333 Bet tad viņš sacīja: “Droši vien es atgriezīšos un atkal ņemšos ar zvejniecību. Sludināt es vairs nevaru, tāpēc es vienkārši atgriezīšos un sākšu zvejot.” Viņš bija iemetis savus tīklus un mētāja tos visu nakti, nebija nevienas zivs. Un viņš piedzīvoja bezspēcības brīdi – viņam nekā nebija, vīlies sevī, izsmēlis visas savas spējas.

334 Bet viņš bija uzskatījis sevi par īpašu cilvēku, bija vienkārši atcirtis augstā priestera dēlam ausi. Viņš taču bija uzskatījis sevi par ievērojamu personu, ziniet, ka viņš ir kaut ko iemācījies. Taču viņš nezināja neko! Viņam tas viss bija jāaizmirst.

335 Un tā nu viņš tur stāvēja un sacīja: “Nu, vienu lietu es zinu, es esmu zvejnieks. Es joprojām varu pelnīt iztiku ar zveju.” Viņš zvejoja visu nakti, taču neko nebija noķēris. Ak, kāda vilšanās! Ik reizi, kad viņš to izvilka, tīkls bija tukšs. Viņš bija tik ļoti vīlies! Viņš piedzīvoja vislielākā bezspēka brīdi, sacīja: “Droši vien ņemšu un izlēkšu no šīs laivas. Tāpat es nekam nederu.”

Viņš pajautāja: “Vai zivis jums ir, bērniņi?”

336 Paskatījās uz krastu, un tur stāvēja kāds cilvēks. Viņš atbildēja: “Nē-ē, mēs pūlējāmies visu nakti, bet neko nenoķērām. Bet es biju domājis, kas esmu zvejnieks.”

“Vai tas es tu, Sīmani?”

337 “Jā. Nu, es pūlējos visu nakti, bet neko neesmu dabūjis. Ak, es... Mums te nav nevienas zivis.”

Viņš sacīja: “Nu, iemet savu tīklu otrā pusē.”

338 “Mēs darījām... Kā?” Tad viņš... Sacīja: “Vai otrā pusē? Mēs to jau darījām!”

“Iemet to otrā pusē.”

339 Viņš izmeta savus tīklus, un viņš vilka. Viņš sacīja... tad viņš kļuva stiprs. Ak vai! Viņš satvēra savu veco zvejnieka uzsvārci, uzvilka to, sacīja: “Brāļi, tas ir Viņš!” Un viņš ātrāk par visiem aizpeldēja uz krastu, bet viņi tajās laivās airēja no visa spēka. Viņš apsteidza viņus peldus zvejnieka uzsvārcī, tika līdz krastam. Kāpēc? Viņš bija kļuvis stiprs. Kad viņš bija stiprs, viņš neko nevarēja izdarīt, taču, kad viņš kļuva vājš, tad viņš kļuva stiprs. Tieši tā.

340 Ak, tāda ir Dieva stratēģija – ņemt tukšus cilvēku traukus un satricināt ar tiem pasauli. (Lūk, vēl nedaudz un mēs beigsim.) Kā Vasarsvētku dienā; ko Viņš izdarīja Vasarsvētku dienā? Viņiem bija vajadzīgas desmit dienas, lai pilnībā iztukšotos. Un viņi visi tur stāvēja, savus traukus vērsuši uz augšu, un Dievs piepildīja viņus ar Sevi. Tas arī viss! Viņi satricināja pasauli; Viņš ielēja viņos Sevi.

341 Tieši tas ir vajadzīgs šodien. Lūk, kas mums ir vajadzīgs šodien – tukši trauki, tieši tā, lai Dievs varētu tos piepildīt. Bet tos nevar paņemt... (Man šeit ir daudz kas jāizlaiž.) Dievs nevar viņus lietot, ja viņi ir jau piepildīti. Ja tu esi piepildīts ar teoloģisku apmācību, Dievs nevar tevi izmantot. Dievam ir vajadzīgi tukši trauki, lai tos varētu piepildīt Viņš.

342 Un tā, Ēlija neteica: “Aizej, sadabū dažus traukus un aizņemies daudz eļļas, un mēs paskatīsimies, varbūt mēs varēsim to sekmīgi pārdot, un tu iegūsi nedaudz vairāk un tādā veidā varēsi norēķināties ar kaimiņiem.” Viņš pateica: “Vienkārši sameklē *tukšus* traukus. Neko vairāk tev nevajag.”

343 Tieši tas notika Vasarsvētku dienā, viņiem bija tukši trauki, tāpēc Dievs varēja tos piepildīt. Brāli, tieši tas ir vajadzīgs šodien. Tas ir nepieciešams šodien. Vai nu mums tas būs, vai arī mēs aiziesim bojā. Es tūlīt beigšu, paklausieties. Mums tas ir jādabū, vai arī mēs aiziesim bojā! Tieši tā.

344 Tajās mūsu lielajās garīdzniecības mašīnās, lielās draudzes mašīnas ir aizkvēpušas, tām ir garīga detonācija. Kaut kur šeit ir brālis Kolins un brālis Hikersons. Droši vien ir saplīsusi kloķvārpsta, kaut kas ir sabojājies. Viņi lieto nepareizo benzīnu, viņiem viss ir nokvēpis. Viņi lieto semināru pieredzi Svētā Gara vietā.

345 Mūsu valsts lielās atmodas, mūsu lielie vīri, mūsu dziedināšanas kampaņas – tas viss ir cietis neveiksmi. Mēs zinām, ka tā tas ir. Paskatieties uz mūsu drosmīgo evaņģēlistu Billiju Grēmu: braukāja pa visu valsti, šurpu turpu, šurpu turpu, šurpu turpu. Kāds no tā bija labums? Orals Roberts, it visur dziedināšanas kampaņas, bet apkārt viss kļūst ļaunāks un ļaunāks.

346 Tāpēc ka šie baptisti, prezbiterieši, Dieva asamblejas, visas šīs pārējās organizācijas, savāca viņus visus kopā, kas no tā iznāca? Milzīga garīdzniecības mašīna, bet Dievs to visu ir piepildījis ar sodrējiem. Nu tā tikai pukšķina: “Bum,” čuk-čuk-čuk, “bum,” čuk-čuk-čuk, tā knapi, knapi. Tai ir beigas! Ar to ir cauri! Benzīns ir beidzies, jūs esat tur ielējuši ūdeni. Tam visam ir beigas, tieši tā,

abās pusēs ir mīkstas riepas. Mēs esam briesmīgā stāvoklī. Garīdzniecības mašīna ir apstājusies.

347 Un, brāli, elles vāks ir norauts. Tā tas ir. Un no visurienes līst dēmonisko spēku straumes. Tas ir pārņēmis valstis. Tas ir pārņēmis politiku, un tā ir sapuvusi līdz serdei. Tas ir pārņēmis draudzes tik ļoti, ka viņi zina tikai konfesiju.

Tu jautā: "Vai tu esi kristietis?"

"Es esmu metodists."

"Vai tu esi kristietis?"

"Es...es esmu pentakosts."

348 Tas nozīmē ne vairāk (kā es nesen izteicos), kā būt cūkai jeb veprim, vai zirgam, vai vēl kaut kam. Tam ar to nav nekāda sakara. Tu esi kristietis tad, ja tu esi piedzimis no augšas un piepildījies ar Svēto Garu, un ne ātrāk; un tu esi pilnībā pakļāvies Garam. Ja tu neesi pakļāvies Garam, tad tu neesi piedzimis no augšas, un tev nav Svētā Gara. Tu vari runāt mēlēs un trīcēt, un lēkāt, un skraidīt, un darīt visvisādus...

349 Pāvils sacīja: "Es varu kalnus pārvietot ticībā, es varu dziedināt slimos, man var būt Bībeles zināšanas, es varu iet uz semināru un izmācīties pilnīgi visu," sacīja, "tomēr es esmu nekas!" Aleluja!

350 Ak vai, vāks no katla taču ir noņemts! Dēmoni skraida it visur, velna spēki zem kristietības nosaukuma, "mācīdami kā mācību cilvēka baušļus", teoloģijas semināru mācības, atstādami Bībeli.

351 Aleluja! Kurš ir spējīgs, kurš ir pietiekami stiprs, kurš ir pietiekami gudrs? Kurš ir pietiekami varens, lai savaldītu to leģionu, kurš norauj no mūsu sievietēm apģērbu sludinātāju, metodistu, baptistu un pat pentakostu vārdā? Izkrāso sev sejas kā Izebelei un apgriež matus, un uzvelk bikses, gluži kā vīrieši. Mūsu sludinātājiem nepietiek drosmes, lai viņām to pateiktu. Velna apsēstas! Jo tieši tas leģions rāva nost no viņa apģērbu. Kas ir tas rēcošais velns?

352 Kurš ir pietiekami stiprs? Kura no konfesijām ir spējīga viņu uzvarēt, kad viņš pastaigājas starp šiem konfesiju kapu pieminekļiem, bļaudams: "Brīnumu laiks ir beidzies, un mums nav vajadzīgs Svētais Gars."

353 Un kurš var savaldīt to velnu? Dievs! Mēs neesam spējīgi izdarīt to caur konfesiju. Mēs nevaram izdarīt to ar garīdzniecības spēkiem. Taču reiz bija Balss, kura to izdarīja, āmen, kura savaldīja tos ļaunos garus, atdeva viņiem veselo saprātu un viņus apģērba. Tā pati Balss deva mums apsolījumu: "Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet." Jūs nekad neizdarīsiet to ar garīdzniecības benzīnu mašīnā ar aizkvēpušām svecēm. Jūs nekad neizdarīsiet to organizācijā. Jūs izdarīsiet to, kad iztukšosieties un kļūsiet vāji, izliesiet ārā visu sevi un ļausiet Svētajam Garam ienākt un piepildīt jūsos katru daļiņu, piesūcināt katru jūsu ķermeņa daļiņu. Tikai tā var to izdarīt. Mums nav vajadzīga nekāda jauna organizācija.

354 Mums ir vajadzīgs... Ak, Dievs, es jūtu, kā šobrīd Tas izlīst it visur šeit apkārt! Lūk, kas mums ir vajadzīgs – Dieva pravietis, kurš celsies ar Dieva zibeni un pērkonu, ar garīgo zibeni, kas satricinās šo pasauli un nokauninās to! Aleluja! Tukšs trauks – lūk, kas ir vajadzīgs Viņam, pareizi, izsaukta draudze, maziņš mazākums, kuri saņems Dieva spēku un svētības, un Viņa vēstījumu. Aleluja! Lūk, kas mums ir vajadzīgs.

355 Kļūstiet vāji, lai jūs kļūtu stipri. Tas uzvarēs jebkuru ļauno garu. Tas liks kaunā skolotos. Tas atvedīs vīriešus un sievietes, kurus ir aicinājis Dievs, un tikai tos.

356 Atcerieties, kā bija Noas dienās, tā būs, kad atnāks Cilvēka Dēls – izglābās astoņas dvēseles.

Ēlijas dienās bija tikai septiņi tūkstoši, kuriem tas bija. Ak, vienkārši aizdomājieties, kur mēs šobrīd dzīvojam! Kad uz skatuves iznāca Jānis, tā maziņā draudze, protams, bija mazākumā, taču tur bija tukši trauki, kuros varēja ieliet to Eļļu. Aleluja!

Dievs, ļauj mums iztukšoties!

357 Iztukšojieties, draugi. Kļūstiet vāji! Atsakieties no savas varēšanas! Bet jūs, kas klausāties pa radio...nevis radio, bet tie, kas klausās šīs lentas, lai kur tās nonāktu, iztukšojieties. Izlejiet sevi uz Dieva altāra kā upuri! Lai atnāk eņģelis ar ogli no uguns, piepilda to trauku ar Visuvarenā Dieva spēku. Kļūstiet... Tad Viņš padarīs jūs stiprus, Viņš dāvās jums žēlastību, lai jūs nostāvētu.

Nolieksim uz brītiņu mūsu galvas.

358 Ak, Kungs, ir noslēdzies vēl viens svētdienas rīts, un mēs sēdējām šajā svinīgajā sanāksmē, kur ir vīrieši un sievietes, kuri Tevi pazīst, kur Tavs Gars mājo viņu sirdīs, un viņi tic Tev un ir rīkojušies saskaņā ar katru Vārdu, kuru Tu esi uzdevis mums darīt. Un mēs pateicamies Tev par šiem cilvēkiem.

359 Un varbūt tur būs vēl kādi tajās vietās, uz kurieni dosies šīs magnetafona lentas, kur pazemīgas sievietes un vīrieši atnesīs tās uz mājām un uz ciltīm, uz citām zemēm. Un lai viņi izdzird, Kungs, un saprot, un iztukšojas, lai viņus varētu piepildīt Svētais Gars.

360 Iespējams, ka pat šeit atrodas daži, Kungs, kuri ir pilnībā iztukšojušies, kopš mēs sākām runāt, kuri ir sapratuši, ka viņi ir pārāk paļāvušies savās domās uz viņu pašu...pašu spējām, paļaujoties uz sava parastā cilvēciskā prāta apķērīgumu, kas Dieva acīs ir nekas cits kā mēsli. Ak, Dievs, lai viņi tagad vienkārši iztukšojas, pazemīgi pakļaujas un atnāk, lai piepildītos ar Garu. Dāvā to, Kungs.

Bībelē ir teikts: "Visi, kas noticēja, tika kristīti."

361 Šajā ēkā šorīt ir kāda sieviete, Tēvs, viņa sēž tur pašā zāles galā. Un es atceros, kā vienvakar Hiksa kundze atnāca pēc manis, un tur nu viņa gulēja, tikai vieni kauli, cīpslas, apspīlētā cīpslainā ādā, viņu bija saēdis vēzis; viņas vīrs vēl nebija kristietis. Un es atceros to lūgšanu, kuru es lūdzu tajā vakarā: "Dievs, Tu sūtīji mazo Dāvidu pa pēdām lauvai ar vienkāršu un necilu lingu, un viņš atguva to jēru." Es sacīju: "Šis vēzis ir satvēris manu māsu, tas ir ļaunais gars. Es zinu, ka Tu esi Dievs. Es esmu redzējis Tevi, Kungs, un es zinu. Es esmu runājis ar Tevi, un Tu esi atbildējis. Es eju pēc Dieva aitas. Vēzi, laid viņu vaļā!" Pēc tam es liku viņai Jēzus Kristus Vārdā: "Ej mājās." Un viņas vīrs, kurš toreiz vēl nebija piekāpies, noticēja tam Vārdam un aizveda savu sievu mājās. Un šorīt viņa ir šeit, ļoti stipra, vesela sieviete; vēzis ir pazudis, šajā rītā viņa ies kristīties Jēzus Kristus Vārdā. Ak, Dievs, es pateicos Tev par šo tukšo trauku, kurš ir gatavs piepildīšanai. Dievs, es lūdzu, lai Tu svētī to dvēseli.

362 Kungs, tas ir tikai viens piemērs no daudziem. Es lūdzu, lai Tavas svētības ir uz šiem klausītājiem, nopietnībā, Kungs, nopietnībā. Ja...

363 Ir atlikusi tikai viena lieta, Tēvs, ko es redzu, un tā ir: vai nu Tu kaut kur celsies ar tukšiem traukiem un liksi šai pasaulei nokaunēties, vai arī drīzumā atsūtīsi Jēzu. Ir pienākušas beigas, Kungs, ir atlikušas tikai divas lietas (un mēs noteikti to drīzumā redzēsim), jo mēs zinām, ka tās ir beigas; vai nu mēs redzēsim, kā drīzumā celsies kaut kas ļoti varens, vai arī mēs ieraudzīsim Tā Kunga atnākšanu.

364 Visi pravietojumi ir piepildījušies. Pēdējais notikums, pirms draudze tika augšāmcelta (pirms viņa tika paņemta augšā Atklāsmes grāmatas 3. nodaļā), bija Lāodikejas draudzes perioda vēstneša parādīšanās, kurš "piegriezīs cilvēku sirdis atpakaļ pie agrīnajiem tēviem", atgriezīs viņus pie īstenās Vasarsvētku dienas, kura, kā viņi apgalvo, viņiem ir. Būs tūkstošu tūkstoši to, kas aizies

bojā, kā tas bija Noas dienās, Kungs. Daudzi no viņiem aizies bojā. Mēs jau redzam to piepildāmies, Tēvs.

365 Atnāc, Kungs Jēzu, aizrauj prom Savu draudzi. Un, ja tāda ir Tava griba, Kungs, tieši pirms draudzes aizraušanas, lai ceļas spēks, ak, Dievs, piepildi šos traukus! Uzcel viņus, Kungs! Vēl reizi satricini šo pasauli! Mēs zinām, ka laiks būs pagājis, tad vairs nebūs atgriešanās no grēkiem, tad viņiem būs jau par vēlu. Taču parādi Savu spēku, Kungs, piepildi šos traukus un satricini šo pasauli tā, kā tā vēl nekad nav satricināta! Pēc tam paņem Savu draudzi. Atstāj šo pasauli tās haosā, kurā tā ieiet; ak, Dievs, viņi cīnās.

366 Un vēl mēs zinām, ka varenais Svētais Gars tad aizies pie ebrejiem. Tad mēs redzam simtu četrdesmit četrus tūkstošu stāvam uz Sinaja kalna, stāvam ar Jēru, taču Līgava jau bija debesīs. Viņa jau bija paņemta augšā, bet Jērs bija atgriezies (Jāzeps), lai atklātos Savai tautai. Un Bībelē ir teikts, ka viņu vidū notiks sadalīšanās, kad viņi paskatīsies un ieraudzīs Viņu tur stāvam. Kad Viņš darīs Sevi zināmu, viņi jautās: "Kur Tu dabūji tās rētas?"

Viņš sacīs: "Manu draugu namā."

Un tad viņi sacīs: "Viņš bija tas, kuru mēs sitām krustā."

367 Bet Viņš pateiks, kā sacīja Jāzeps: "Neuztraucieties, jo to izdarīja Dievs, lai izglābtu dzīvību pagāniem. Tā nebija jūsu vaina." Un tad ir teikts, ka viņi atdalīsies, viena ģimene no otras, viņiem būs tādas sēras, it kā viņu ģimenei būtu atņemts vienīgais dēls.

368 Ak, Tēvs, tā diena ir tuvu, tas ir šo septiņdesmit nedēļu noslēgums. Tas laiks ir ļoti tuvu.

369 Ak, Dievs, lai īsteno Dieva praviešu balss kliedz pret šo moderno šodienas sievieti, pret šo moderno draudzi, pret šo moderno draudzes teoloģiju.

370 Sapurini tos sludinātājus, kuri baidās runāt Patiesību. Ak, Dievs, paņem tos vīrus un sapurini viņus kā vēl nekad, izdari tā, lai viņiem kļūtu kauns no sevis.

371 Taču mēs zinām to vienu lietu, un mēs varam pilnīgā pārliecībā nomierināties tajā, ka "neviens neatnāks, ja Tēvs viņu nepievilks. Un visi, kurus ir devis Tēvs, atnāks". Viņi tiks tik tālu, cik Tu esi nodomājis. Un Tu sacīji: "Nebaidies, mazais ganāmais pulciņ, jūsu Tēvam ir labpaticis iedot jums Valstību." Mēs zinām, ka tā ir taisnība. Tu mūs visu laiku esi brīdinājis, ka būs ļoti, ļoti maz tādu, kas būs gatavi, kad pienāks tas laiks. Pēc tam atnāks tā varenā augšāmcelšanās, un visi izpirktie, kuri bija izpirkti visos periodos, augšāmcelsies. Taču šajā pēdējā dienā, pašā pēdējā laikā, draudze pavisam noteikti būs mazākumā.

372 Tā ka mēs to redzam, Tēvs, mēs redzam šī laika Vēstījumu. Mēs redzam Tā noraidīšanu, mēs redzam norobežošanos, mēs redzam visas šīs lietas.

373 Mēs redzam, ka Tavi ļaudis apliecina, ka viņi ir "nekas". Viņi vienkārši grib būt piepildīti ar Tevi, Kungs. Tagad es lūdzu, lai Tu satricini ar viņiem šo pasauli, dažas dienas pirms Tā Kunga atnākšanas.

374 Lūk, mūsu vidū ir slimības, ir cilvēki, kuriem ir vajadzīga fiziska dziedināšana. Mēs neaizmirsīsim par viņiem, Kungs, jo ir teikts: "Neaizmirsti visu to labo, ko ir darījis Tas, kurš piedod visas tavas nelikumības, un Tas, kurš dziedina visas mūsu slimības." Mēs lūdzam, lai Viņa varenais dziedinošais spēks ir uz katra, kas atrodas šeit. Ja Tu vari izglābt dvēseli, neizdarīdams pat ne mazāko kustību, vienkārši pievērsdams Sev viņa sirdi, tad vēl jo vairāk Tu vari dziedināt ķermeni!

375 Lūk, šeit stāv lakatiņi, es svētu tos Kunga Jēzus Vārdā, kā to darīja varenais apustulis Pāvils. Lai ikviens, kas pieliks šos lakatiņus, tiek dziedināts. Lai salauztās ģimenes tiek atjaunotas. Lai

mazie bērniņi, kam nav tēva, nav mātes, un viņi ir šķīrušies, lai tā ģimene atkal savienojas. Dāvā to, Kungs. Tagad dziedini visus slimos un cietējus, pagodini Sevi.

376 Un, Kungs, mēs cenšamies turēt mūsu traukus vērstus uz augšu, mūsu acis uz augšu, mūsu sirdis uz augšu pretim Tev, noraidīdami, ka mēs esam saistīti ar šo pasauli... Bībelē ir teikts, ka "Ābrahāms aizgāja no savām mājām, aizgāja no savas pilsētas, lai būtu kā piemājotājs apsolītajā zemē, apliecinādams, ka viņš nav no šīs pasaules, bet ka viņš ir piemājotājs un svešinieks". Ābrahāms un Īzaks, un Jēkabs, visi, kuriem bija šī liecība, ka viņi nav no šīs pasaules, viņi vienkārši saka, ka ir Pilsēta, kuras cēlājs un radītājs ir Dievs, un viņi dodas uz turieni.

377 Lai sirdis izmainās tieši tagad, kamēr es lūdzos, Tēvs, un lai atnāk pareiza attieksme. Un, kad sāksies kristības, lai tas tik ļoti sabiksta cilvēkus, ka uzrodas cilvēki, kuri nekad agrāk nebija par to aizdomājušies; lai tas tiek atklāts. Un Tu pateici, ka visus, kurus Tu esi aicinājis, Tu atsūtīsi.

378 Tagad es to visu atdodu Tev, Kungs, ar šo saraustīto vēstījumu no niecīga trauka, kurā nekā nav, Kungs. Es lūdzu, lai Tu vienkārši paņem šos vārdus un iekausē tos cilvēku sirdīs, un lai viņi nekad nespēj no tā aizbēgt. Dāvā to, Kungs. Tagad es uzticu to Tev Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

379 [Kāds brālis izsaka pamācību: "Lūk, Es vēršos pie tevis, Mana tauta, šajā dienā. Es saku: 'Tu dzirdēji dzīvā Dieva Vārdu.' Un Es saku, ka tu atrodies lēmumu pieņemšanas ielejā. Ja tu pildīsi Manu Vārdu, kuru šajā dienā atnesa Mans pravietis, tad tu būsi ar Mani godībā nākamajā laikā. Es saku tev: 'Ej pa to ceļu, kuru Es esmu nolicis tavā priekšā.' Jo Es saku: 'Šauri ir tie vārti un šaurs ir ceļš, un nedaudzi ieies pa to.' Un es saku, ka šodien Es tev lieku pildīt Manu baušļus. Taču Es saku tev, Mans pravieti, šajā rītā. Es saku: 'Tu pareizi lauzi Manu Dzīvības Maizi, un tavā sirdī ir redzams, ka tu esi vientuļš.' Taču Es saku tev: 'Man būs cilvēki, kuri atnāks ar Mani tajā dienā.' Jo Es saku: 'Kad tiks uzklāts tas Lielais Mielasts, tad viņi visi sapulcēsies apkārt tam Tronim, un Es būšu ar taviem mīļotajiem, kuri aizgāja pirms tevis,' saka Tas Kungs."–Tulk.]

Kamēr jūs pieņemat lēmumu... Lēmums ir jāpieņem jums. "Kāpēc jūs svārstāties starp diviem viedokļiem?" Jūs dzirdējāt, ko Viņš sacīja. Ja Dievs ir Dievs, tad kalpojiet Viņam; ja pasaule ir dievs, tad tā arī turpiniet. Saprotat? Ja konfesionālais ceļš ir tas pareizais, tad ejiet pa to; taču, ja Bībele ir pareiza, tad atnāciet pie Tās. Saprotat? Izdariet izvēli tagad, kam jūs kalposiet.

380 Vienkārši nodziedāsim tagad Garā šo psalmu. Bībelē ir teikts, ka "viņi dziedāja psalmu un devās". Nodziedāsim šo slaveno veco dziesmu "Viņu mīlu es", noliekdami Viņa priekšā mūsu galvas un sirdis.

Viņu mīlu es...

Un tā, izdariet izvēli, ko jūs darīsiet.
Viņu mīlu es,
Jo Viņš pirmais mīlēja
Un Golgātā man glābšanu
Viņš nopirka.

381 Vai jūs varat pieņemt lēmumu par labu Kristum? Pat ne lēmumu, gluži vienkārši iztukšojieties: "Kungs, es esmu nederīgs. Manī nav nekā laba. Ļauj man aizmirst visu, ko es jebkad esmu zinājis. Atnāc tagad, Kungs Jēzu, neļauj, lai tas aiziet man gar degunu. Ļauj man pieņemt to un piepildīties ar Tavu Garu, Kungs. No šīs dienas un turpmāk ļauj man pilnībā būt Tavam." Tagad vienkārši lūdzieties, vienkārši nelielu lūgšanu Dievam. Vienkāršā lūgšanā, bērni, visi.

Tu, ak, Jērs no Golgātas,
Glābējs Dievišķais.

Vienkārši atkārtojiet savā sirdī.

Uzklausi, kad lūdzos es;
Paņem visus grēkus prom,
Un no šīs dienas ļauj man
Pilnīgi Tev piederēt!
Kad pa dzīves tumšo labirintu eju
Un nelaimes man apkārt vairojas,
Esi Pavadonis mans.
Pavēli, lai tumsa dienā pārvēršas,
Aizdzen visas bēdu bailes prom
Un no Tevis nomaldīties
Neļauj man nekad.

382 Tie, kas ir noticējuši, kas ir iztukšojušies Dieva priekšā un nolēmuši, ka jums vairs nekas netraucēs, ka jūs vairs neliecināsiet par kādām spējām un jūs gribat tīri, precīzi un skaidri nokārtot to ar Dievu – baseinā ir ūdens, notiek gatavošanās kristībām. Lai sievietes iet man pa labo pusi, bet vīrieši pa kreiso. Kristības sāksies pēc maza brīža. Tie, kas ir pilnībā iztukšojušies, jūs esat gatavi ticēt ne tam, ko saka kalpotāji, ko saka garīdznieki, ko saka konfesijas, taču jūs nostāsieties uz Tā Kunga ceļa, ticēsiet tam, kas ir TĀ SAKA TAS KUNGS, tagad pienāciet.

Kad pa dzīves tumšo labirintu eju...

Tātad, sievietes uz *šejieni*, vīrieši uz *turieni*. Lūk, kur ir jūsu aicinājums pie altāra: "Visi, kas noticēja, atnāca un tika kristīti."

...Pavadonis mans.
Pavēli, lai tumsa dienā pārvēršas,
Aizdzen visas bēdu bailes prom
Un no Tevis nomaldīties
Neļauj man nekad.

383 Cik daudzas sievietes šajā rītā... Es saku to Kunga Jēzus Vārdā! Cik daudzas no jums kaunas par saviem īsi apgrieztajiem matiem, gribat, lai Dievs (caur Savu žēlastību) ļauj, lai tie jums ataug? Lai Dievs jūs svētī.

384 Cik daudziem vīriešiem ir kauns par to, ka jūs ļāvāt savai sievai smēķēt cigaretes un nēsāt bikses, kuras, patiesībā, ir jūsējās?

385 Bet Bībelē ir teikts, ka "Dieva acīs tā ir negantība". Vai jūs zināt, ka Dievs nevar izmainīties? Viņš nevar izmainīties. Viņam ir viena daba, tas ir svētums. Viņš nevar izmainīties. Ja jūs nekļūsiet tādi kā Viņš, tad jūs Viņu neieraudzīsiet. "Bez svētuma neviens neredzēs To Kungu." Bet ja no bikšu nēsāšanas Dievam kļūst nelabi un nāk vēmiens, un tā ir negantība, "izvirtība", tad kā jūs vispār (ar tādu garu sevī) grasāties nokļūt debesīs? Kā gan jūs nokļūsiet debesīs ar īsi apgrieztiem matiem, ja Dievs pateica: "Ja sieviete apgriež sev matus, tad tas ir apkaunojums." Viņa noliedz tieši tos principus, kas attiecas uz viņu kā uz sievu. Dievs nemainās. Tas ir Viņa Vārds, draugs, labāk ieklausies.

386 Un jūs, vīrieši, kuri atļaujat savām sievām to darīt, vai jums nav kauns no sevis? Vai jums nav kauns?

387 Neesi tāda kā šīs valsts pirmā lēdija. Esi kā Dievs! Saprotat? Iztukšojieties no šīs modernās pasaules modes, lai Kristus varētu ielieties jūsos un jūs patiešām varētu piepildīties ar Svēto Garu.

388 Viņš to izdarīt nevar, Viņš to izdarīt nevar, tas ir pret Viņa principiem; tad Viņam būtu jāiet

pret Savu Vārdu, taču to Viņš nedarīs; Viņš to neizdarīs, kamēr jūs neatbildīsiet Viņa Vārdam. Jums ir jāatnāk... Sākumā mums ir jāatnāk pie Šī, pirms darīt kaut ko citu. Jūs to zināt, ikviens no jums to apzinās. Cik daudzi tam tic, paceliet roku. Protams, jūs tam ticat, nu, tad kaut ko darīsim ar to.

389 Dievs, esi mums žēlīgs! Cik ļoti Viņš mums ir vajadzīgs! Te nu mēs esam, visi kopā. Tagad atcerieties, tiesā... Ja man būs jānostājas (un tas var notikt pirms iestāsies nakts) un jāsatiekas aci pret aci ar katru Vārdu, ko es esmu sacījis... Saprotiet, man būs ar to jāsatiekas. Lūk, atcerieties, manas rokas ir tīras no šīs netaisnības, mana sirdsapziņa nenes atbildību par to, mana dvēsele nenes atbildību par to, Dievs nenes atbildību par to.

390 Ja jūs ne... Ja jūs stāvat tādā stāvoklī, taču joprojām nejūtat nosodījumu, ak, ko...ko tad jūs darīsiet? Tad jūs zināt, ka Dievs ar jums nedarbojas; jūs zināt, ka jūs esat pārkāpuši to robežu. Saprotat? Jūs esat to pārkāpuši. Jūs pat varat būt ļoti reliģiozi, jūs varat piederēt draudzēm un tā tālāk, taču jūs esat To pārkāpuši. Dieva Vārds ieiet dziļi iekšā un izved cilvēkus. Tieši tas atgriež atpakaļ cilvēkus. Saprotat? Tāpēc tas ir Vārds. Lai jebkurš kalpotājs, jebkurš cilvēks, jebkur, noliedz to saskaņā ar Dieva Vārdu. Pareizi. To nevar izdarīt. Saprotat?

391 Tāpēc būsim īsti kristieši. Pat mums, kuri cenšas, tiem, kuri cenšas, mums pašiem ir jātiek samazinātiem un pārkausētiem. Tieši tā, tas ir vajadzīgs mums visiem.

392 Dievs, esi žēlīgs man! Dievs, paņem mani un izveido mani. Tāda ir mana tiekšanās pēc šīs nedēļas – nostāties Dieva priekšā, lai zinātu, ko darīt tālāk. Dievs, paņem mani. Kas... Visu, kas ir manī (un tur ir daudz), kas ir nekam nederīgs, Dievs, atcērt to, es lūdzu to šajā rītā. Apgraizi manu sirdi, ausis, manu būtni. Izveido mani, Kungs, izveido no manis kaut ko...ko vien Tu vēlies no manis. Tāda ir mana lūgšana.

393 Lai kādam man būtu jābūt, apgraizi, apgraizi mani, Kungs. Parādi man Vārdā, pasaki man, es to izdarīšu. Lai Tas Kungs to pasaka, un es...es esmu gatavs to piepildīt. Lai kas arī būtu pateikts Dieva Vārdā, tieši tāds es gribu būt. Es gribu būt kristietis Dieva Vārdā, "lai ikviena cilvēka vārdi ir meli, bet Dieva Vārds ir patiesība". Vai tad tieši uz to nebūtu jātiecas šajā laikā, vai tad ne tā? Vai jūs šādi ticat?

394 Vai tu meklē, kur notiek kristības, dēls? Jā, lūk šeit, brāli, negaidi. Labi, tieši uz turieni.

395 Būtu bijis jāatnāk daudziem no jums, vīriešiem un sievietēm, ticīgajiem, kuri...atzīstoties savos grēkos, kristīties Jēzus Kristus Vārdā. (Uz šejieni, brāli.) "...Jēzus Kristus Vārdā grēku piedošanai, un viņi tiks piepildīti ar Svēto Garu."

396 Tagad jums, katoļi, kas atrodas šeit, lūk, kas ir grēku piedošana. Jūs sakāt, ka draudzei ir vara piedot grēkus. Kā tad draudze piedeva grēkus? Dievs... Jēzus patiešām pateica draudzei: "Kam piedosiet grēkus, tam tiks piedoti. Kam atstāsiet grēkus, tam tie paliks." Kā tad viņi piedeva grēkus sākumā...agrīnajā draudzē? Viņi aicināja cilvēkus uz atgriešanos un kristīja viņus Jēzus Kristus Vārdā viņu grēku piedošanai. Nevis caur grēksūdzes kabīni, it nemaz. Taču viņi nožēloja Dieva priekšā savās sirdīs, stāvēdami tur, un viņi ticēja. "Un visi, kas ticēja, tika kristīti Jēzus Kristus Vārdā, un viņi tika piepildīti ar Svēto Garu." Āmen. Vai jūs Viņu mīlat? [Sanāksme saka: "Āmen."– Tulk."]

Tagad piecelsimies.

397 Un tā, būs daudz gribētāju sagaidīt kristīšanas kalpošanu. Vai vēl kāds grib atnākt, vai vēl kāds ir noticējis? Nāciet pa divām pusēm, vīrieši pa kreisi, sievietes pa labi. Ticiet Kungam Jēzum no visas sirds, ar visu savu iekšieni.

398 Tagad nolieksim kopā mūsu galvas, kopīgi atkārtodami šo paraug lūgšanu, jo es jūtu ļoti neparastu vadību izdarīt to tieši tagad. Savas galvas noliekuši, lūdzieties kopā ar mani.

Mūsu Tēvs, kas esi debesīs, svētīts lai ir Tavs Vārds;

Lai nāk Tava valstība; lai Tava griba ir uz zemes, kā tā ir Debesīs.

Mūsu dienišķo maizi dāvā mums šodien,

Un piedod mums mūsu pārkāpumus, kā arī mēs piedodam tiem, kas sagrēko pret mums.

Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs ļauna.

Jo Tava ir valstība un spēks, un gods mūžīgi mūžos. Āmen.

399 Lai mūsu galvas ir noliektas. Un es paprasīšu brālim Nevilam iznākt un izteikt svētības, pateikt to, kas viņam ir uz sirds, un tad paziņot par kristīšanas kalpošanu, kura šobrīd tiek gatavota.

400 Lai Dievs jūs svētī, tāda ir mana lūgšana. Es lūgšos par jums, jūs lūdzieties par mani. Man patiešām ir vajadzīgas jūsu lūgšanas.

Pilnīgs spēks caur pilnīgu nespēku

(Perfect Strenght By Perfect Weakness)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1961. gada 19. novembrī Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 61-1119 ilgst 2 stundas 30 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.